

แฟนตาซี-อีโรติก

สุดรักนี้ ๒

รักนี้เป็นของเรา
พรากจากนานเพียงใด
เราก็จะหวนคืน

ราชินีกันต์

ผู้เขียน : รัชนิกานต์

ปกและศิลปกรรม : รัชนิกานต์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เรื่องจรัสไม่เต็มใจเดินทางกลับบ้านเกิด
แต่พอมาถึงไม่ทันข้ามวัน เขาก็เปลี่ยนใจ
ดินแดนลึกลับที่ปรากฏให้เห็นพร้อมกับสาวแปลกหน้าคนหนึ่ง
คือสาเหตุประหลาดที่ดึงตัวเขาไว้ที่นี่ และ.. ตลอดไป

คุยกันก่อน..

ชี้แจง 'สุดห้วงน้ำ' เป็นนิยายแฟนตาซีที่ผู้เขียนสมมติ
ขึ้นเพื่อความบันเทิง เหตุการณ์และตัวละครที่ปรากฏในเรื่องนี้
จึงไม่อาจใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงทางวิชาการ เนื่องจากไม่มีอยู่จริง

เมื่อเข้าใจตรงกันแล้ว ณ บรรทัดนี้ เชิญชวนเริ่มต้นอ่าน
'สุดห้วงน้ำ' ตอน 'หวนคืน' กันได้เลย

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนับสนุนผลงาน

ด้วยไมตรีจิต

รัชนิกานต์

-- ๒๘ --

ฝนพรำเป็นสายบางพอให้เห็นราง ๆ เรื่องจรัสค่อย
ประคองร่างแนบนิ่งของสาวสวยลงนอน ดึงผ้าห่มคลุมร่างเย็น
แล้วค่อยลุกโผล่ไปเกาะขอบหน้าต่าง ละอองฝนกระเซ็นมา
เปื้อนใบหน้าจนแสบส้น เขาไม่ยากลงความเห็นว่าคุณ
ตาฟาด เพราะลำพังเพียงกิ่งไม้แห้งหงิกงอคงไม่ทำให้ตาฟาด
ได้ ปรียาก็คงไม่ตระหนกสุดขีดจนสิ้นสติได้

ปวดหัวจัง..

เรื่องจรัสบอกตัวเองพลาถกคณีนวหีปสันจุมกแล้วโยก
คลึงเบา ๆ

บางขณะเขาก็ลอบหงุดหงิดลึก ๆ ยามต้องห่างหายจาก
ปรากฏการณ์พิสดาร เขาอยากเห็นขอบฟ้าเปล่งประกายสีขา
วปนเงิน อยากเห็นมันแปรจากประกายสวยเป็นริ้วน้ำ อยาก

พัดพาตัวเองไปตามแรงดึงดูดที่อธิบายไม่ได้ มันคล้ายกับตัวเองกระเด็นถอยหลังจากจุดที่ยืนในปัจจุบัน แล้วย้อนกลับสู่ ณ ที่ใดที่หนึ่งอันไกลโพ้น แต่ก็ไม่รู้อีกว่ามันคือที่ไหน

อยากอะไรอีกไหม..

อยากเห็นตัวเองมีความสุขอยู่กลางลำนาकिनะ แหวกว่ายเลื้อยเลาะแก่งหิน พอเหน็ดเหนื่อยก็คืบคลานไปตามลำตัวเปียกบนลานหินที่ปูลาดด้วยหญ้าแก้ว คลุกเคลอบบนผิวนุ่มปุยฟู และเคี้ยวเคล้าด้วยลำตัวเย็นเรียบลื่นของสาวแปลกหน้า ผมยวาว กลิ่นกายหอมดอกยง

อยากเห็นถ้ำงามวิจิตรแห่งนั้นอีกหน ดูเหมือนว่าเคยได้ไปที่นั่นเพียงครั้งเดียว จากนั้นใครแล้วใครอีกก็ไม่ได้ไปอีกเลย

สาวแปลกหน้าผมยวาวคนนั้นเล่า เธอหายไปเลย ทำไมไม่มาปรากฏตัว เร่งเร้าให้เขาอยู่ใกล้ ชวนเชิญให้ฝากเสน่ห์หาด้วยรอยยิ้มชน เขาชอบเวลาที่เธอเอียงหน้า สองมือไพล่หลัง เธอน่ารัก น่าจูบ น่าทำทุกอย่างบนเรือนร่างกลมกลึง

ไม่ไหว.. ปวดหัวมากจริง ๆ

เรื่องจริงตัดบทให้ตัวเอง นอกหน้าต่างมีเพียงทิวทัศน์

ฉ่าฝนกับแสงสลัวที่ปราศจากเปลวแดด เขาน่าจะนอนพัก หาก
ได้หลับสักงีบ บางทีอาการปวดหัวอาจทุเลาลง

หลังจากนั้น รอให้ฝนหยุดตก เขาจะออกไปหาतालอ่อน
หรือไม่ก็ลงไปเจอจากับมารดาให้เข้าใจ เขาไม่แต่งงานกับ
ปรียา เขาไม่ได้รักสาวสวยคนนี้ และเพียงतालอ่อนเท่านั้นคือ
คนงามที่เขาปรารถนา

"พี่เรื่อง"

ปรียาร้องครางพลาทลิมतालอ่อนระโหย หล่อนขยับตัวได้
ผ้าห่มอย่างหวาดระแวง

"พีนแล้วหรือครับ เราสองคนใกล้จะบ้าแล้วรู้ไหม"

เรื่องจรัสบอกขำ ๆ พามือดันแผ่นหลัง ช่วยประคองให้
สาวสวยลูกมานั่งได้สะดวกขึ้น

"มันก็แค่กิ่งไม้ที่ลมพัดเข้ามา แต่เรากลับเห็นมันเป็นงู
เสียได้ ผมน่าจะไม่ว่าไร แต่คุณน่าจะสลบไสลทีเดียว ตลกจัง"

"จริงหรือคะ เราตาผาดหรือ ปรียาไม่ยากเชื่อ ไหนคะ
กิ่งไม้"

สาวสวยยึดคอชะเง้อหาบนพื่น เรื่องจรัสหัวเราะใน

ลำคอ เขาเบี่ยงตัวเล็กน้อย แล้วชี้ให้คนเพิ่งพินมองให้ชัด ๆ
 หล่อนหัวเราะเบา ๆ แล้วตอบหน้าผากตัวเอง บ่นพึมพำขึ้นว่า

"เป็นเอามาก"

"นอนพักอีกหน่อยก็ได้ ผมก็อยากนอน ปวดหัวเป็นบ้า"

เรื่องจรัสกล่าวจบก็ล้มตัวลงนอนทันที เขาหลับตาเลย
 เพราะรู้สึกว่ภาพตรงหน้าพร่ามัวเต็มที

ลมหายใจอุ่นของสาวสวยพรมลงบนสันจมูกทำให้เขา
 เดาได้ว่าใบหน้าคงงามคงโน้มต่ำลงมาเกือบชิด แต่เขาก็คร้าน
 จะตำหนิ เพราะตอนนี้เขาอ่อนเพลียแทบสิ้นแรง จังหวะผ่อน
 ลมหายใจก็แผ่วล้าแทบจะสิ้นห้วงอยู่แล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่า
 เป็นอะไรไป

ชายหนุ่มย่อมไม่เข้าใจว่าตัวเขาเกือบถูกครอบงำด้วย
 มนตราครุฑของปักษีณพ เขากระอักเลือดรุนแรง ดวงจิตถูก
 พัดพาเสียดทานกาลเวลากลับคืนสู่ห้วงลำนน้ำ แม้จะได้เห็นภาพ
 สุดท้ายก่อนลำนากินะล่มสลาย แต่ด้วยสภาพร่างกายที่
 อ่อนแอเหลือเกิน จึงทำให้เขาจดจำเหตุการณ์เหล่านั้นได้อย่าง
 ลับสนรางเลือน

ปรียาจึงได้ใจนักหนายามชายหนุ่มไม่บ่ายหน้าเบือนหนี หล่อนจรดปลายจุมพลลงสัมผัสแก้มหอมเนียนของคนนอนหลับอย่างวาบหวาม หากไม่รับรู้ข่าวดีก่อนหน้านี้ หล่อนคงไม่กล้าฉกฉวยเอาแต่ใจอย่างนี้หรอก ถือเสียว่าจุมพิตลักลอบครานี้คือมัดจำปรารณาจากว่าที่ภรรยาไปแล้วกัน

เอ.. เมื่อครุ่นนี้ได้ยินเขาบ่นว่าปวดหัวนี้ พอบ่นจบก็ล้มตัวลงนอนเลย หล่อนเองก็เพิ่งฟื้นจากตระหนกนี่นา พอจะอ้างเป็นเหตุผลว่ายังไม่พร้อมจะกลับลงไปข้างล่างได้ใช่ไหม

แหม.. ก็อยากนอนข้าง ๆ นี่..

ปรียาสารภาพซุกซนกับตัวเองตามประสาสาวอารมณ์ดี และมีใจรักดีต่อชายหนุ่ม

หล่อนไม่คิดมากเมื่อทอดกายลงนอนเคียงข้างเจ้าของเตียง แต่อาจต้องถอยห่างอีกนิดเพื่อไม่ให้ดูเป็นการจับจองเปิดเผย อ้อ.. ใช้หมอนข้างกันพื้นที่ไว้ก็ใช้ได้ ดูเป็นสัดส่วนดีไม่แลประเจิดประเจ้อนัก แต่แหม.. อยากกอดเขาจังเลย

เป็นเพราะดวงจิตของเรื่องจรัสอ่อนแรงลงมากเช่นนี้ ปักษณพจึงล้มเหลวต่อการร่ายมนตราคุรุชะปลุกเร้าปฏิกิริยา

ของชายหนุ่ม และเป็นความโชคดีย่างหวุดหวิดที่เรื่องจรัส
ลับสนิทในทันทีที่หัวถึงหมอน เพราะมันเกือบจะเป็นเวลา
เดียวกันกับที่ปักษณพพรีมตารายมนตราร้ายอยู่ในห้องนอน

หนุ่มนักล่าลึกลับขึ้นอย่างผิดหวัง พามือที่คลึงจี๊ปัญ
จันทิ้งลงสู่ตึก เขาคล้ายอิริยาบถจากท่านั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้ยาว
มาเป็นยืนอย่างหงุดหงิดก่อนย้ายไปหยุดเคาะนิ้วหน้าโต๊ะ
ทำงานดวงตาคมกริบหรือลงขณะบคิดถึงอุปสรรค

คราก่อนเรื่องจรัสตอบสนองต่อการคุกคามจนกระอัก
เลือดเสียด้วยซ้ำ แต่คราวนี้ทำไมไร้ปฏิกิริยาเช่นนี้ มันห่างกัน
แค่ข้ามคืนเท่านั้นเอง

เขาลงมาข้างล่าง แวะเข้าไปในห้องโถง มันใจว่าต้องพบ
คุณหมोजักราที่นั่น แล้วก็ไปรยยิ้มอย่างพอใจที่ตนคาดคะเน
ไม่ผิด

"ทำสีหน้าแข็งอย่างนั้น แสดงว่าลั้มเหลวหรือหลานรัก"

ปักษณพหัวเราะเบา ๆ เขาพยักหน้าแทนคำตอบพลา
งมองหน้าผู้ใหญ่วาบหนึ่ง ก่อนจะถามถึงคุณหมอบปนต์

"เพิ่งออกไปเมื่อ همین ได้ยินว่ามีคนไข้ฉุกเงิน"

"คุณตาคิดว่าคุณเรื่องจะคัดค้านเรื่องการขายที่ดินร้าง หรือเปล่าครับ"

"แน่นอนอยู่แล้ว ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตามเถอะ พ่อหนุ่มคนนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับผูกพันกับงูดอกไม้โดยไม่รู้ตัว แล้วงูดอกไม้ก็ผูกพันกับตึกนากะ ตามที่เราจะมาเหมือนกันก็คือ ตึกนากะคือหลักฐานชิ้นเดียวที่บอกได้ว่าลำนาทินะมีอยู่จริงในอดีตนับร้อยปีที่ผ่านมานะ"

"ผมยังอดสงสัยไม่ได้ครับว่าคนกลุ่มนั้นหายไปไหน"

"พวกเขาจะหายไปเองเมื่อถึงเวลา คนกลุ่มนั้นเป็นเพียงคนเร่ร่อนที่สืบทอดมาจากร่างแปลงของงูดอกไม้บางตัวที่สมสู่กับมนุษย์จนกำเนิดทายาทสืบทอดกันมา แล้วคนกลุ่มนั้นก็คือหลักฐานอีกเช่นกัน"

"ทำไมต้องไปอยู่ในฝั่งลาวครับ"

"ไม่รู้สิ"

คุณหมอจักราหัวเราะเบา ๆ ท่านก็ฟังผู้ใหญ่ว่ามาอีกทีเช่นกัน

"เราสันนิษฐานเล่น ๆ ว่าดินแดนริมฝั่งห้วงน้ำใหญ่คงกินเนื้อที่จากอุดรไปจรดฝั่งลาวหรือเปล่า และอาจเป็นไปได้ว่าลำนานากินะก็แผ่ขยายอยู่ใต้ห้วงน้ำแห่งนั้นล้าเลยเข้าไปในเขตลาวด้วยเช่นกัน"

"ช่างเป็นดินแดนที่กว้างใหญ่ไพศาลจริง ๆ "

คุณหมอจักราพยักหน้าเห็นพ้องกับคนรำพึง มันอาจเป็นเพียงตำนานที่ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าขานสู่ลูกหลานก็ได้

คงไม่มีใครเชื่อว่าจะมีดินแดนอันรุ่งเรืองนั้นเกิดขึ้นจริง มีห้วงน้ำใหญ่ที่เบื้องล่างยังซ่อนลำนานากินะผืนมหาศาล อีกทั้งยังเป็นทีอาศัยของอสรพิษกึ่งเทพซึ่งถือกำเนิดอย่างพิสดาร ผุดพวยขึ้นเองจากเกสรดอกไม้ไร้กิ่งก้านใบ แถมทุกดอกก็พราวพรางตามพรายน้ำในลำนานากินะนั้นอีก บางดอกก็ใช้ว่าจะมีเกสร หาไม่แล้ว หัวลำนานากินะคงจะคลาคล่ำไปด้วยงูดอกไม้ นับตัวไม่ถ้วน

"คุณตาเชื่อไหมครับว่างูดอกไม้จะเลื้อมสลายไปเองหากบำเพ็ญบารมีไม่ถึงขั้นสูง"

"ไม่รู้สิ คุณตาใหญ่เคยเล่าให้ฟังอย่างนั้นเหมือนกัน มัน

คงมีวิถีชีวิตแบบเดียวกับดอกไม้ทั่วไปกระมัง พอแบ่งบานเต็มที่แล้ว ก็ต้องแห้งเหี่ยวโรยราไปเอง เว้นเสียแต่บารมีที่สั่งสมจะปกแผ่จนสามารถกลายร่างเป็นเทพ แต่ก็มีน้อยตัวที่สำเร็จถึงขั้นนั้นได้"

"แล้วบารมีพิสุทธิ์ที่แฝงอยู่ในร่างของคุณเรื่องละครับ"

คุณหมอจักราถอนใจ ท่านไม่สบายใจนักเมื่อตระหนักว่าตนเป็นฝ่ายไล่ล่าชายหนุ่มที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน

ท่านเชื่อว่าเรื่องจรัสไม่ทราบเรื่องนี้ แต่ท่านก็พิสูจน์แล้วเช่นกันว่าบารมีพิสุทธิ์แฝงอยู่ในร่างของเขาจริง มนตราคุณระสามารถเร่งเร้าให้เขาเกิดปฏิกิริยาตอบสนองได้ เป็นลักษณะเดียวกันกับงูดอกไม้ที่จำต้องป้ายหน้าหนีเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกรอรับ

"อยากเป็นผู้หยั่งรู้หรือเปล่าล่ะ ถ้าอยาก ก็สานปณิธานของครอบครัวให้สำเร็จ เราต้องครอบครองบารมีพิสุทธิ์ก่อนไม่ว่าจะต้องการหรือไม่ เราก็ต้องทำตามหน้าที่ลูกหลานที่ดี"

ปักษณพพยักหน้าคล้อยตาม เขาไม่ถึงกับอยากเป็นศัตรูกับเรื่องจรัส เพราะเท่าที่ได้เจอกัน ก็รู้สึกว่ายายหนุ่มมี

อธยาศัยนาคบหา บุคลิกดี สง่างาม สรรวมแถมเยอหยิ่ง

แต่มาคิดอีกที บุคลิกที่เห็นก็อาจไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง
เพราะเท่าที่ฟังคุณหมอบ่นตเล่ามา เรื่องจริงในวัยเด็ก ช่าง
เจรจา น่ารักน่าชัง ชุกชอนอยู่ไม่นิ่ง ด้วยอุปนิสัยดั้งเดิมเช่นนั้น
แม้เติบโตเป็นหนุ่มรูปงามก็เถอะ ก็ไม่น่าจะสรรรวมเครื่องขรีม
ครองตนเย็นชาห่างเหินผู้คนเช่นนั้น เว้นเสียแต่ในร่างของเขา
ถูกแฝงเร้นด้วยดวงจิตของงูดอกไม้ตัวนั้น

แล้วงูดอกไม้ตัวนั้นนั่นเองที่คุณตาใหญ่เพียรตามไล่ล่า
เพื่อคุกคามให้คายที่ซ่อนบารมีพิสุทธิ์ แต่จนแล้วจนรอด ท่าน
ก็ทำไม่สำเร็จ ปณิธานของท่านจึงถูกส่งต่อสู่ลูกหลานรุ่นหลัง
ซึ่ง ณ เวลานี้ก็คือตัวเขา.. ทายาทรุ่นล่าสุด

**เรื่องจริงยังคงไขคดีที่รอดพ้นจากการถูกคุกคามด้วย
มนตราร้ายไปอีกสองสามวัน เขาล้มป่วยหลังจากโดนตาลอ่อน
แผลงฤทธิ์ สร้างความตระหนกสุดขีดเมื่อปลายวันนั้น**

ปริยาตื่นขึ้นมาตอนหัวค่ำ หลอนตกใจมากเมื่อหันไป
เห็นใบหน้าของชายหนุ่มเห่อแดงเหมือนโดนอังด้วยไฟ พอเย็น

มือไปแตะหน้าผาก ก็ยิ่งตระหนกหนักกับไอร้อนฉ่ำทั่วบริเวณ
สาวชนหายจ้วเจียเป็นปลิตั้ง วังลนลานลงไปบอกคุณมารีสา
ด้วยน้ำเสียงละล่ำละลัก มารดาก็ตบอตกใจน้ำตาซึมไปอีกคน

คุณหมอประจำตัวถูกเรียกตัวมาจากในเมือง พยาบาล
สองคนต้องค้างคืนที่บ้านเพื่อเฝ้าดูอาการอย่างใกล้ชิด

ปรียาคอยปรนนิบัติไม่ห่าง ทั้งเช็ดตัว ป้อนยา และนอน
เป็นเพื่อน อาจนอนบนเก้าอี้ยาวบ้าง บางคราก็ขึ้นไปนอนร่วม
เตียง ยามใดที่เห็นร่างหนุ่มลั่นสะท้าน สาวสวยก็พาตัวเบียด
กายแขนกระหวัดกอดอย่างห่วงใย

กระทั่งผ่านไปวันที่สี่ อาการไข้สูงค่อยลดหรี เรื่องจรัส
รู้สึกตัวกลางดึก ภาพพรำมัวที่เห็นคือม่านมุ้งสีฟ้าอ่อน มันแผ่
คลุมลงมาสร้างความอึดอัดในทันที เรื่องจรัสไม่ชอบให้ตัวเอง
ถูกกักขังเช่นนี้ เขารีบลุกขึ้น แล้วป้ายมือวัดชายางพาดลบ
ขึ้นไปกองลวก ๆ เหนือศีรษะ

สายตาเข้มกวาดลึกเข้าไปในแสงสลัว แลเห็นเงาตะคุ่ม
บนเก้าอี้ยาว คะเนว่น่าจะเป็นพยาบาล ขาเพรียวเหยียดลง
แตะพื้นโดยไม่รู้สึกนึกคิดว่าใต้เตียงปรากฏปุชะ ปุชะ คอย

อารักษากุญแจบังน นัยน์ตาสีทับทิมสองคู่แลเห็นสองขาก้าว
อ้อยอิงไปชิดหน้าต่าง เจ้าของสองขาทอดกายแน่วนิ่งพลาแสง
สายตาลึกเข้าสู่ห้องทุ่งมืดทึบ

การแต่งงานจำเป็นต้องยึดเยื้อออกไปโดยไม่มีกำหนด
เรื่องจริงไม่ได้รับรู้ในเรื่องนั้นแม้แต่น้อย แวบแรกที่เขาคำนิ่ง
ได้ในเวลานี้คือคิดถึงตาลอ่อนอย่างโหยหา

เขาไม่ได้เจอหน้าเธอหลายวันแล้วสินะ ปานนี้เธอจะ
เข้าใจเขาผิดหรือเปล่า เธอหวาดระแวงไหมว่าเขาหน่ายเสน่ห์
แล้วพานพาหน้าหนีหาย มันไม่จริงหรอกนะ เขาคิดถึงเธอทุก
ลมหายใจเข้าออกทีเดียว

แต่ก็แปลกเหมือนกัน หลายคืนที่ผ่านมานี้ เขาไม่ฝัน
อะไรเลย สมองมันเบาโหวง ว่างเปล่า เขาหลับได้สนิทเหมือน
ตาย ยามนี้เมื่อตื่นขึ้นมายืนอยู่ตรงนี้ เขาคิดไปเองหรือเปล่านั้น
ไม่ทราบว่าจะจิตใจช่างปลอดโปร่งเหมือนได้ไปยืนบนยอดเขาสูง
ที่รายล้อมด้วยอากาศบริสุทธิ์ยามรุ่งสาง

"ตื่นแล้วหรือคะ"

"อ้าว.. ผมนึกว่าพยายาลเสียอีก"

เรื่องจรัสร้องทักอย่างแปลกใจ เขาไม่คิดว่าเจ้าของเงา
ตะคุ่มคือปรียา หล่อนลงทุนนอนเฝ้าทั้งคืนเขียวหรือ น้ำใจของ
หล่อนทำให้เขารู้สึกซาบซึ้งเจือเกรงใจไม่น้อย

"ผมทำให้คุณลำบากอีกแล้วใช่ไหม"

เขาปรารถนาเหมือนตำหนิตัวเอง แล้วเปรยแปลกใจให้
หล่อนฟังว่า

"รู้ไหมครับ ผมไม่เคยป่วยติดต่อกันแบบนี้มาก่อนเลย
ถ้าจำไม่ผิด ผมป่วยหนักเพียงครั้งเดียวตอนมีโรคระบาดที่
ลอนดอน แต่ผมก็รอดชีวิตมาได้ เพราะคุณลงเอาใจใส่เป็น
อย่างดี ท่านนอนเฝ้าใกล้ชิดเหมือนที่คุณทำ"

"อย่าคิดมากเลยคะ พี่เรื่องคงยังไม่คุ้นเคยกับอากาศ
ที่นี่ เดี๋ยวอีกหน่อยก็ดีไปเอง เอ้อ.. รู้สึกยังงี้บ้างคะ ปวดหัว
หรือว่า.. "

"ไม่ครับ ปกติดี เหมือนไม่เคยเป็นอะไรมาก่อน คล้ายว่า
เพิ่งตื่นจากหลับเต็มอิ่ม"

"ดีค่ะ ไม่งั้นปรียากคงลุ่มเอย ปรียาห้วงพี่เรื่องมากเลย
นอนก็ไม่ค่อยหลับ ต้องคอยตื่นมาดูอยู่เรื่อย หลายวันก่อนนะ

ใช้สูงจนปรียาใจหายเลยนะคะ คุณป้าร้องให้ไปหลายยกเชียวนะ
ปรียาสงสารท่านจะตาย แต่ก็ไม่รู้จะปลอบโยนยังไง"

"ขอบคุณนะครับ"

เรื่องจรัลกล่าวจากใจจริง รอยยิ้มของเขานุ่มนวลและ
สว่างไสว

"ไม่ต้องเกรงใจค่ะ เราสองคนไม่ใช่คนอื่นคนไกล เอ้อ..
แต่ถ้าจะให้ดี ปรียาอยากให้เปลี่ยนคำขอบคุณเป็นหอมแก้ม
สวย ๆ ของปรียาลักฟอด น่าจะเข้าที่"

เรื่องจรัลหัวเราะในลำคอ แต่ก็เอะอะ เห็นแก่น้ำใจ
ไม่ตรีอันงดงามของหล่อน หอมแก้มสวย ๆ ของหล่อนก็ไม่ใช่
เรื่องที่ทำยาก แล้วเขาก็ทำได้เลยโดยไม่รู้สีกตะปัดตะขวงใจ

ปรียาก็เลยหน้าแดงช้ำ หัวจิตหัวใจวาบวาม เข้าอ่อน
ระทวยแทบล้ม มือไม่สั่นเย็น กายสะท้านหวั่นไหว ไม่อยากเชื่อ
ว่าเขาจะใจดี หยิบยื่นไมตรีแรกให้ประทับใจยามใกล้รุ่งสาง
แหม.. โรแมนติกเป็นบ้า

"พอไหมครับ"

"อยากจะพอเหมือนกันค่ะ แต่ถ้าได้กอดอุ่น ๆ อีกสักนิด

ก็น่าจะ.. "

สาวสวยทำเล่นลิ้น โปรยยิ้มทะเล้น ประโยคชนของ
หล่อนไม่ทันจบหрок เรื่องจรัสก็สนองตอบแต่โดยดี เขาอด
แขนโอบเอว รังร่างโปร่งมาชิดลีข้างพลางกอดไว้หลวม ๆ

ดวงตาบอห์นทอดลึกเข้าไปในท้องทุ่งสีทึบ หัวใจไม่ได้
ใส่ใจกับสาวในอ้อมกอดสักนิด แต่ไฟล้อยแว้งคว้างไปจรด
ห้องนอนของตาลอ่อนโน่นแน่ะ อยากเปลี่ยนสาวสวยใน
อ้อมกอดให้กลายเป็นเธอ

เขาเชื่อเหลือเกินว่าไม่เพียงแค่กอดเท่านั้นที่เขาจะให้
สำหรับตาลอ่อน เขาให้ได้มากกว่านี้ ให้ได้หมดทั้งตัวทั้งใจ
ตราบเท่าที่พลังปรารถนาและแรงรักยังคงขับเคลือนเร้าร้อน

หากแต่เวลานี้ ตาลอ่อนคงนอนระทมเดียวดายใน
ห้องนอนของเธอ และในอ้อมกอดอันแสนอุ่นของเรื่องจรัส ก็
ถูกจับจองไว้ด้วยร่างโปร่งของปรียา

หล่อนยิ้มวาบหวามขณะพาแค้นเย็นไปแนบชิดอกตึง
หล่อนเกรงใจหрокนะ ไม่งั้นจะเรียกร้องให้จูบด้วย แล้วเขา
จะต้องภูมิใจอย่างยิ่งยวดเมื่อทราบภายหลังว่าจูบที่เขาได้ไป

นั่น มันเป็นจูบแรกของหล่อนทีเดียว เอ.. อยากูรู้จัง ถ้าหล่อน
เรียกร้องจริง ๆ เขาจะให้ได้หรือเปล่า ลองดูก็ได้..

"แหม.. นี่ถ้าได้จูบอีกนิดก็ดีนะคะพี่เรื่อง"

"มากไปหรือเปล่า คุณนี่ชนไม่เบาเลย"

นั่นไง.. โดนเขาตีเตียนเสียงดังกลับมาเลยเชียว ปรียา
หัวเราะคิกในอกอุ่น หล่อนเกรงว่าเขาจะผละกอดเร็วเกินไป
จึงฉวยโอกาสสอดส่องแขนรัดเอวหนาไว้นั่น ก็อยากให้เขา
กอดอยู่อย่างนี้ไปจนกว่าพระอาทิตย์จะขึ้น

ปุยะ ปุยะ สบเนียนตาสีทับทิมสู้กันแวบหนึ่ง หัวเล็กเรียว
พลันส่ายไปส่ายมา มันเวทนาตาลอ่อนที่ดำดิ่งลงสู่ลำนากินะ
บำเพ็ญบารมีเบื้องหน้าแท่นนาค เธอจำเป็นต้องสั่งสมบารมี
ให้แก่กล้า แม้จะไม่รู้ดหน้าสู่ระดับกลางเท่าจาบแดง แต่บารมี
พิสุทธีระดับล่างของเธอก็แกร่งอานุภาพไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า

บางที่เธออาจพุดถูก บ่ายวันนั้น หากจาบแดงรู้ตัวก่อน
ว่าจะถูกรุกราน บารมีพิสุทธีระดับกลางต้องสามารถต้านทาน
มนตราครุฑที่ร้ายร้ายคุกคามกะทันหันได้อย่างแน่นอน แต่ก็
น่าเสียดายที่ทุกอย่างล้วนอุบัติผ่านไปแล้ว ร่างของจาบแดงก็

เลื่อมสลายไปสิ้นแล้ว

ลำตัวกลมเรียบลื่นค่อยขยับถอยเล็กน้อยเมื่อหนุ่มสาว
เดินกลับมานั่งเคียงข้างกันบนเตียงอีกครั้ง แสงอาทิตย์เริ่ม
สาดรำไรมาแล้ว อีกไม่นาน เวลารุ่งสางก็จะหายไป

ปุยะ ปุยะ หันสบตากันอีกครั้งก่อนกำหนดจิตพาตัวห่าง
หายโดยไม่ปรากฏกายให้หนุ่มสาวตื่นตระหนก เพียงไม่นาน
ร่างงูใหญ่ก็ค่อย ๆ เลือนจาง กระทั่งได้เตียงเหลือไว้เพียง
ความว่างเปล่า

ปรียาเอ่ยอาสาเช็ดตัวให้ชายหนุ่ม เขาอ้าปากจะปฏิเสธ
แต่สาวสวยรีบยกมือปิดกั้นความเกรงใจไว้ทันท่วงที หล่อน
หายเข้าไปในห้องน้ำครู่หนึ่งก็กลับออกมาพร้อมกับอ่างใบโต
กับผ้าขนหนูสีขาว จากนั้นก็จัดแจงถอดเสื้อนอนออก แล้วเช็ด
เนื้อเช็ดตัวอย่างนุ่มนวลพิถีพิถัน

แฮม.. พอเห็นแผ่นหลังขาวเนียนเต็มตาอย่างนี้แล้ว
หล่อนอยากก้มลงไปจูบเสียจริง ๆ

"หนาวไหมคะ"

หล่อนกระซิบถามข้างหู เรื่องจรัสสายหน้า แล้วรีบแย่ง

ฝ่ายขนหนูมาจัดการต่อเอง ปากก็รีบไล่ให้สาวสวยกลับห้องพัก
เขาย้ายตัวหนีห่างไปยืนใกล้หน้าต่าง ปายฝ่ายขนหนูเช็ด
หัวอกผึ่งผาย ลำแขน ต้นคอ ทำสังเดชไปเรื่อยเปื่อย กระทั่ง
ร่างโปร่งของสาวสวยหายลับไปหลังประตู จึงค่อยหยุด แล้ว
ส่ายหน้าระอา ไม่เข้าใจว่าทำไมหล่อนใจกล้ำแสนชนนั้ก

เขาใช้เวลาจัดการตัวเองไม่ถึงสิบนาทีก็ลงมาข้างล่าง
เจอมารดา กำลังดื่มชาในห้องโถง แม่สมเชื้อกำลังรายงานเรื่อง
อาหารเข้าอยู่พอดี พอหันมาเห็นเขา ก็พากันร้องทักพร้อม
เพรียงเขี้ยวว่า

"หายดีแล้วหรือ"

"ครับ ปกติดีแล้ว รู้สึกสดชื่นมากที่ได้นอนหลับเต็มอิ่ม
ไปตั้งสามสี่วัน"

เขาบอกด้วยน้ำเสียงแจ่มใส พาร่างสูงนั่งลงข้างมารดา
ร้องขอกาแฟกับแม่สมเชื้อ อีกฝ่ายก็รีบรับคำ กระวีกระวาดพา
ร่างท้วมใหญ่ผละไปทันที

"ผมคงทำให้คุณแม่เป็นห่วงมาก ขอโทษนะครับ"

เขากล่าวกับผู้ใหญ่อ่างนอบน้อม

"ไม่เป็นไรจะ เห็นลูกหายดีอย่างนี้ แม่ก็เบาใจโล่งอก
บอกตามตรงนะ เวลานี้แม่ซ้กจะสองจิตสองใจแล้วละ"

"เรื่องอะไรครับ"

"บางทีลูกเรื่องอาจจะไม่เหมาะที่จะใช้ชีวิตอยู่ที่นี้จริง ๆ
ก็ได้ หากว่าลูกล้มป่วยอีกในคราวหน้า แม่คงต้องตั้งใจส่งลูก
กลับอังกฤษไปใช้ชีวิตที่ลูกคุ้นเคยดีกว่า"

น้ำเสียงเศร้าสร้อยกำลังเปล่งประโยคเสียสละอย่าง
ใหญ่หลวงใช่ไหม

เรื่องจรัสศรีตามองดวงหน้าอ่อนโยนที่เต็มเปี่ยมด้วย
ความรักของคุณมาริสาดด้วยความรู้สึกสงสาร เขาค่อยตระหนัก
ว่ามารดาคงปราศจากความสุขอย่างแท้จริงตลอดระยะเวลา
ยี่สิบปีแห่งการพลัดพราก ปีนี้ท่านก็ล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว หาก
เขากลับอังกฤษไปคราวนี้ ท่านในวัยชราจะมีเรี่ยวแรงรอคอย
การกลับมาของเขาอีกครั้งไหวหรือเปล่า

"ผมไม่กลับอังกฤษอีกแล้วละครับ"

เขาโพล่งประโยคหนักแน่นออกมา และทราบวาวาจา

เรียบง่ายเช่นนั้นจะสามารถสร้างความลึงโลดแก่คนพึงจน
น้ำตาไหล

คุณมาริสาริပ်กระเถิบมากุมมือเขาเขย่าเบา ๆ พलग
ละล่ำละลักถามย้าให้แนใจว่า

"ลูกเรื่องพูดจริงใช่ไหมจะ ไม่ได้โกหกหรือแกล้งพูด
เพื่อให้แม่ดีใจเก้อใช่ไหม"

"ผมไม่พูดโกหกครับ มันบาป แล้วก็ชอบพูดเล่น
เพราะมันไร้สาระ เข้าใจผมหน่อยนะครับ"

อ้าว.. คุณมาริสาเริ่มสับสนว่าควรลึงโลดหรือเคอะเป็นดี
เพราะประโยคหลังของบุตรชายคล้ายจะตำหนิที่ท่านถามอะไร
ไม่ได้ความออกไป

"เอ้อ.. แม่ขอโทษจ้ะ"

ท่านอ้อมแอ้ม ยิ้มแห้งแล้ง จังหวะนั้น เด็กรับใช้เข้ามา
เลิรฟ์กาแฟพอดี

ชายหนุ่มเหลียวไปเห็นนายประสงค์โผล่หน้าเข้ามา
พร้อมกัน คนสวนเก่าคุกเข่าลงนั่งนอบน้อมพलगรายงานว้า

"ผมติดต่อช่างไฟมาแล้วครับ คุณผู้หญิงจะเปลี่ยนมุม

เวทีหรือเปล่าครับ ผมคิดว่าถ้าจะให้สวยจริง ๆ ก็น่าจะจัดใกล้สระจำลอง มันจะได้บรรยากาศสดชื่นกว่า"

"เอางั้นก็ได้ ฉันก็มาคิดดูแล้วว่าถ้าไปใกล้ศาลามันดูจะอับเกินไป ส่วนตรงสระจำลองก็ติดด้านหน้าเกินไปเหมือนกัน แต่ก็เอาเถอะ มันก็ได้บรรยากาศสดชื่นอย่างที่นายประสงค์ว่านั่นแหละ"

เรื่องจรัสตีเมฆาแฟลชะเลียดไปเรื่อยเปื่อย ดวงตาเข้มจับจ้องใบหน้าหยาบกร้านของคนสวนเก๋านิ่ง ภาววิญญูลลิตไปหาหลานสาวกำพร้า คิดถึงตาลอ่อน คิดถึงรุนแรงจนกายสั่นไปหมด ไม่รู้ทำไม

เขาฟังนายประสงค์รายงานงานที่ทำไปเรื่อย ๆ ตั้งใจว่ารอให้คนสวนเก๋าสเสร็จธุระกับมารดาแล้ว จะขอติดรถไปเยี่ยมตาลอ่อนที่ร้านด้วย ขณะก้มลงจรดปากกับถ้วยกาแฟ ห้วงคำนึงก็ซุกซน ทำนองว่า.. เจอปั๊บ จูบเลย

-- ๒๙ --

มันเป็นไปไม่ได้หรอกที่นายประสงค์จะยินยอมตาม
ความปรารถนาของเรื่องจรัส ในเมื่อคุณมาริสากำชับอย่าง
เข้มงวดปานนั้น คนสวนเก่าจึงจำต้องปฏิเสธเจ้านายหนุ่ม
กลับไปอย่างนอบน้อมว่า

"อย่าหาว่าไม่ยำเกรงเจ้านายเลยครับ แต่ผมลำบากใจ
จริง ๆ ผมไม่อยากขัดคำสั่งของคุณผู้หญิง ผมสำนึกเสมอว่า
ตัวเองเป็นคนสวนต่ำต้อย ตาลอ่อนก็เป็นแค่เด็กกำพร้า ไม่มี
การศึกษา เธอไม่มีคุณสมบัติที่คู่ควรพอให้คุณเรื่องต้องลด
เกียรติลงไปข้องแะด้วยหรอกครับ"

"คุณแม่สั่งอะไรครับ อิม.. แต่ก็ไม่ต้องบอก ผมไม่สนใจ
เอาเป็นว่าผมจะขอติดยศไปด้วย ผมต้องการพบตาลอ่อน ใคร
ก็ห้ามผมไม่ได้ ไปกันหรือยัง"

เรื่องจรัสโบกมือตัดบท เขาทราบว่าคนสวนเก๋ที่ตั้งใจ
โต้แย้ง สีนาก็บอกว่าไม่เต็มใจให้ร่วมทางกลับร้านด้วย แต่
บอกแล้วใจ ใครก็ห้ามเขาไม่ได้

"จะไปไหนกันคะ พี่เรื่องเพ็งจะสร้างไข่เองนะ ทำไมชอบ
หาเรื่องชนออกไปตากแดดตากฝนอยู่เรื่อย เห็นฟ้าโน่นไหม
ยังครึ้มอยู่เลย ออกไปฝนตกกลางทางแล้วจะทำไฉนคะ"

"จะไปด้วยกัน ก็ขึ้นรถครับ"

เรื่องจรัสตัดบทเข้มอีกหน เขาทราบอีกเหมือนกันที่ว่า
สาวสวยทำปากมากไปอย่างนั้นเอง แท้จริงก็แค่อยากร่วมทาง
ไปด้วย คิดเกาะติดเขาแจหรือใจ หรือไม่มารดาก็คงกำชับให้ทำ
อย่างนี้

"ไม่ได้ไปด้วยค่ะ แต่จะมาบอกว่าคุณป้าเรียกหาพี่เรื่อง
กำชับว่าต้องดิงตัวไปให้ได้ พี่เรื่องไปไหนตอนนี้ไม่ได้นะคะ
อยากไปไหนก็บอกปรียา เตียวบ่าย ๆ ปรียาขับรถให้เองค่ะ"

นายประสงค์พอได้ยินอย่างนั้นเข้าก็ถอนใจโล่งอก แล
ยังโบกมือสั่งเด็กให้รีบออกรถอย่ารอช้า กันไว้ก่อน ไม่อยากให้
ชายหนุ่มแผลงฤทธิ์กระโดดขึ้นรถได้ เพราะหากเป็นอย่างนั้น

ก็คงห้ามยากแล้วจริง ๆ

เรื่องจรัสหรีดาไม่พอใจ ปรียาลอบกลืนน้ำลายเมื่อเห็น
เขาคดกรมขณะผินหน้าหนีซ่อนอารมณ์ขุ่น นายประสงค์ขับ
รถผลไปแล้ว ทิ้งไว้เพียงควันจากท่อไอเสียลอยคลุ้ง หล่อน
รีบเบี่ยงตัว ใจหายวาบเมื่อพอรูปล่อผลุนพลันสะบัดตัว
ย้อนกลับห้องโถงจนเกือบชนหล่อนเข้าแล้ว

ตั๋ย.. นั่นเขาโกรธหรือ แหม.. อยากเห็นให้เต็มตาจ้ะว่า
เวลาโกรธจัด พยศของเขาจะร้ายสักแค่ไหน

สาวสวยคิดครึกครื้นขณะสาวเท้าตามหลังพอรูปล่อ
อารมณ์เสียไปติด ๆ

**แล้วผีเท้าของสาวสวยก็พลันชะงักกึกลง เมื่อเข้าไป
ถึงห้องโถง แล้วได้ยินชายหนุ่มโพล่งคำถามตรงไปตรงมากับ
คุณมาริสาว่า**

"ทำแบบนี้หมายความว่ายังไงครับคุณแม่"

"ไม่มีความหมายอะไรนี่จะลูกเรื่อง แม่ก็แค่เป็นห่วง ลูก
เพิ่งสร้างใช้วันนี้ จะออกไปตะลอนตากแดดตากฝนให้ไข້กลับ

ทำไมอีก"

"ผมไม่ได้ไปตะลอนตากแดดตากฝน ผมมีเป้าหมายในการออกจากบ้านอยู่แล้ว อย่ามองผมเป็นเด็กชนไร้สาระเลย ผมเป็นผู้ใหญ่แล้ว และไม่เคยทำเรื่องไร้สาระมาก่อนเลย ตั้งแต่จำความได้ คุณลุงพรตไม่เคยสอนให้ผมทำอย่างนั้น"

"เอ้อ.. แม่เข้าใจจะ"

เรื่องจรัสเม้มปากกระบังความพอใจ เขาทำท่าจะผละไป ในทันทีที่ได้ยินมารดาอ้อมแอ้ม แต่เพิ่งมาฉุกคิดได้ว่าคนงานคนสวนดูจะง่วนกับการตักแต่งสถานที่เหลือเกิน หรือแม้แต่ นายประสงค์ก็่วนวายจ้างช่างไฟมาตักแต่งเวทีใกล้สระจำลอง

เขาไม่อยากจะคิดว่ามารดาเตรียมงานแต่ง เพราะมันจะดูเหมือนเป็นการมดมือชกเกินไป ท่านคงไม่ทำเรื่องไร้เหตุผลแบบนั้นกระมัง แต่ถามให้กระจ่างไปเลยก็ดี

"แล้วจัดสวนจัดเวทีทำอะไรกันครับ จะมีงานเลี้ยงหรือ"

"ไม่ใช่งานเลี้ยงจะ เป็นงานแต่งของลูกเรื่องกับน้อง ยังไงละจ๊ะ เราคุยกันแล้วไม่ใช่หรือ"

เรื่องจรัสตัวเบ็งทื่อไปเลย มารดาทำเรื่องไร้เหตุผลได้

ด้วยหรือนี่.. เขาไม่อยากเชื่อเลย

ท่านพูดเองว่าคุยกันแล้ว แต่ท่านก็ยังดึงดันหรือ ในเมื่อ คุยกันแล้ว ท่านก็ต้องทราบแล้วสิว่าเขารักतालอ่อน ไม่ใช่ ปรียา แล้วเขาจะไม่แต่งงานกับปรียา ตราบใดที่หัวใจของเขามี เจาของतालอ่อนครอบครองสมบูรณ์

"คุณแม่ครับ ผมว่าเราต้องคุยกันใหม่แล้วนะครับ ผม.. "

"ไม่มีอะไรต้องคุย"

คุณมาริสาสีงแฉ่งในทันที ท่านก็ไม่อยากทำเช่นนี้ แต่ ในฐานะมารดา ท่านยังมั่นใจอยู่ว่าบุตรชายจะยำเกรง

"เราคุยกันเข้าใจดีแล้ว และนี่ก็เป็นความหวังเดียวของ แม่ที่แม่อยากเห็นก่อนตาย ถ้าลูกเรื่องคิดว่าแม่เป็นแม่ ก็ ขอให้ทำตามที่แม่ต้องการ แต่ถ้าลูกเรื่องคิดว่าการจากอกแม่ ไปอยู่อังกฤษร่วมยี่สิบปี มันทำให้ลูกไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นลูกของแม่ อีกแล้ว แม่ก็จะตามใจลูกเรื่อง อยากทำอะไรก็ทำเลย ไม่ต้อง เห็นหัวแม่อีกต่อไป"

ตายแล้ว.. ทำไมเขาตอบโต้ท่านด้วยกิริยาเย็นชาเช่นนั้น คุณมาริสาใจหายวาบ เมื่อบุตรชายผลุนผลันผละไปทันที

ท่านเคาพลาดไปถนัดทีเดียว นี่กว่าเขาจะเอะอะโวยวาย หรือไม่ก็สลายท่าทีแข็งกระด้างลง น้ำเสียงอาจจะอ่อนลง แล้ว อ้อมแอ้มเกรงใจ แต่ทำอะไรได้ เขาไม่คิดจะทู่เถียงให้ยืดยาวสักนิด

"คงไม่ทะเลาะกันนะคะคุณป้า"

ปรียาใจคอไม่ดี หล่อ่นคิดว่าสถานการณ์มันดูเลวร้าย ชอบกล

"เอ้อ.. ป้าก็ไม่แน่ใจจะ ผากหนูปรียาช่วย.. "

"ไม่ต้องห่วงค่ะ เดี่ยวปรียาจะช่วยจ้อแทนคุณป้าให้เอง นะคะ เขาคงเบื่อกับที่ต้องอดอยู่แต่ในบ้านเท่านั้นเอง ตอนบ่าย หากมีแดดสักหน่อย ปรียาจะพาเขาออกไปขับรถเล่นแถว ๆ นี้ ก็แล้วกันนะคะคุณป้า"

คนแก่พยักหน้าเนือย ๆ รู้สึกเข่าอ่อนจนต้องรีบพย่อน กายนั่งพลาจครางในลำคอ ก่อนเรียกเด็กรับใช้ให้รีบไปละลาย ยาหอมมาดื่ม

ป่านนี้บุตรชายจะไปจนเฉียวอยู่แถวไหนแล้วก็ไม่รู้ ท่านไม่เคยเห็นเขาเผยท่าทีขุ่นใจรุนแรงเช่นนี้มาก่อนเลย คิดแล้ว

ใจคอไม่ดีจริง ๆ หากเขาโกรธจัดแล้วพานกลับอังกฤษโดยไม่กลับมาอีกเลย แล้วท่านจะทำยังไงเล่า

ปรียาเดวาชายหนุ่มน่าจะหลบไปสงบอารมณ์ขุ่นบนศาลาโปร่ง หล่อนจึงมุ่งตรงไปที่นั่นก่อน แต่ปรากฏว่าบนนั้นว่างเปล่า หล่อนจึงลองเลียบเลาะไปตามแปลงดอกไม้บ้าง แปลงสวนครัวบ้าง แต่ทุกแห่งก็ว่างเปล่า

เอ.. แล้วเขาไปหลบที่ไหน หรือจะกลับห้องนอนไปแล้วไม่น่าเป็นไปได้ เขาเดินออกมาหน้าบ้านชัด ๆ นี่นา

อ้าว.. สาวสวยร้องอุทานในใจเมื่อย้อนกลับมาตามหาแถวสระจำลอง เขายืนกอดดอกมองคนงานง่วนกับการสร้างเวทีเสียงช่างร้องตะโกนสร้างความกันโหวกเหวก พ่อรูปหล่อก็ตรึงมาดขรึม ทำราวกับตัวเองเป็นสถาปนิกไฟแรง

"กลัวเวทีไม่สวยหรือคะ ถึงกับต้องออกมาคุมด้วยตัวเองเชียว ปรียาจะปลื้มใจดีไหมนี่"

"ผมไม่สนใจมันเลย"

เรื่องจรัสไม้ก็สนุกกับคำถามทะเล้นของสาวสวย

"ผมกำลังคิดว่าจะฟังมันยังไงต่างหาก"

"พี่เรื่องทำแบบนี้แล้วจะได้อะไรขึ้นมาคะ คุณป้าท่านก็ไม่สบายใจ ท่านอายุมากแล้วนะคะ จะอยู่เป็นมึงขวัญเราได้นานสักกี่ปีก็ไม่รู้ ทำไมเราไม่ทำให้ท่านมีความสุขที่สุดในช่วงบั้นปลายชีวิตละคะ"

"คุณมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานมาน้อยแค่ไหน บอกผมมาซิปรียา"

เรื่องจรัสย่อนถามอย่างหงุดหงิด

"เรามีความจำเป็นอะไรที่จะต้องแต่งงานกันเพื่อเอาอกเอาใจผู้ใหญ่ที่เอาแต่ใจ และเห็นแก่ความต้องการของตัวเองเป็นที่ตั้ง"

"แล้วแต่งงานกับปรียา มันเสียหายตรงไหนละคะ ปรียาไม่ตีพอ ไม่เหมาะสม ไม่คู่ควร หรือยังงัย"

"ผมไม่คิดซับซ้อนขนาดนั้นหรอกครับ เหตุผลที่ผมต้องแต่งงาน มีเพียงข้อเดียวคือความรัก เรารักกันหรือเปล่า"

เขาย่อนถามเสียงเข้มอีกพลางตรึงสายตาขึงวงหน้าสวยแวววับ หล่อกันอีกอักให้เขาล่ายหน้า ก่อนจะบอกเองว่า

"เปล่าใช่ไหม เราไม่รักกันสักหน่อย แล้วเราจะผินใจ
แต่งงานร่วมชีวิตกันทำไม"

"แต่คนไทยเราส่วนใหญ่ก็มักจะมีอาการเชื่อว่าหากได้
ร่วมชีวิตกันไปสักพัก ความรักก็จะก่อเกิดขึ้นมาเอง มันเป็น
ความผูกพันโดยธรรมชาติ และเกิดจากความสัมพันธ์ของสามิ
ภรรยา"

"ผมไม่ใช่ผู้ชายมั๊งง่าย อารมณ์ใคร่ของผมก็ไม่พรั่เพรื่อ
พอจะแจกจ่ายให้กับผู้หญิงที่ผมไม่รัก คุณเข้าใจผมหน่อยนะ
ปรียา เราสองคนไม่รักกัน ผมจะไม่แต่งงานกับผู้หญิงที่ผมไม่
รัก และจะไม่ยอมสละชีวิตทั้งชีวิตเพียงเพื่อให้ใครต่อใครมา
ชื่นชมยกย่องว่าผมเป็นลูกกตัญญู"

"รุนแรงไปหรือเปล่าคะพี่เรื่อง"

"เรามีวิธีอื่นอีกมากมายสำหรับแสดงว่าเรานักใน
บุญคุณผู้ให้กำเนิด แต่ไม่ใช่วิธีบังคับผินใจคลุมถุงชนแบบที่
คุณแม่กำลังทำ ผมไม่ชอบ และไม่ตามใจ"

ปรียากลืนน้ำลายด้วยความเสียใจ ตระหนักว่าเขาไม่ได้
พูดเล่นแน่แล้ว

ท่าทางเขาโกรธมาก แถมยังควบคุมความโกรธให้อยู่ใน
ร่องในรอยได้ดีมากด้วย ไม่เอะอะปึงปึง อาละวาดเอาแต่ใจ
เขาจัดเหตุผลมากมายมาคัดค้านความปรารถนาของผู้ใหญ่
ด้วยเสียงเข้มหนัก และเสียงแบบนั้นเขาก็ไม่เคยใช้มาก่อน

เวลานี้เขาหันหน้าไปทางอื่นแล้ว กอดอกไว้ตัว ยืนห่าง
หล่อนไปสองสามก้าว ทรวงอกที่กระเพื่อมแรงบอกให้หล่อน
ทราบว่าเขากำลังโกรธพลุ่งพล่าน บางทีหากเขาหันหน้ามา
หล่อนอาจได้เห็นประกายดุร้ายในดวงตาที่เคยนุ่มนวลคู่กัน
ด้วยกระมัง

"ถ้างั้นเราประนีประนอมดีไหมคะ"

หล่อนเสนอทางออก

"เรายังไม่ต้องแต่งงานก็ได้ค่ะ แต่เพื่อรักษาน้ำใจผู้ใหญ่
เราก็หมั่นกันไว้ก่อน ปรียาก็ไม่รีบร้อนสละโสดอยู่แล้ว เราจะมี
เวลาเหลือเพื่อขึ้นสำหรับศึกษาเรียนรู้นิสัยใจคอซึ่งกันและกัน"

"ไม่"

เรื่องจรัสสายหน้า เขายอมหันหน้าบึ้งของตัวเองกลับมา
ประจันกับสาวสวย

"ผมไม่สนใจผู้หญิงที่ผมไม่รัก ผมไม่เคยรักคุณ และมองว่าคุณเป็นเพียงเพื่อนใหม่ที่ผมรู้จักเป็นคนแรกที่นี่เท่านั้น"

"ก็ดีแล้วนี่คะ"

คนถูกปฏิเสธความรักยังแข็งใจฝืนหน้าขึ้น

"เราเริ่มต้นสัมพันธ์ด้วยการเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันไปก่อน ให้ความช่วยเหลือกัน มีความเห็นอกเห็นใจกัน ผ่านจุดนี้ไปได้ เราก็จะรักกันไปเอง แค่ว่ามันอาจต้องใช้เวลา.. เอ้อ.. นานขึ้น อีกนิดหน่อย"

เรื่องจรัสสายหน้า เขาเหลือบมองไปยังคนงานที่เริ่มหยุดทำงาน แล้วหันมาใส่ใจการสนทนาของเขากับหล่อน ก่อนพยักพยับให้หล่อนออกเดิน ย้ายที่คุยดีกว่า เขาจะคุยสั้น ๆ เปื่อเติมทีกับเหตุผลไร้สาระที่หล่อนยกมาอ้าง

ชายหนุ่มพาสาวสวยมาหยุดเจรจาบนเฉลียง เขายืนห่างหล่อนสามก้าว กอดอกไว้ตัวดังเคย หลังจากสังเกตสภาพรอบสวนแล้ว เขาค่อยๆคิดได้ว่าการตกแต่งที่เห็นไม่ได้เริ่มในวันนี้ มารดาคงจัดการตั้งแต่เขานอนป่วยชมอยู่บนห้องเมื่อสามสัปดาห์ก่อนโน้นแล้ว

"อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เลยครับ การหลอกตัวเองไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ถูกต้อง แต่เป็นการเพิ่มปัญหาซ้อนขึ้นมาให้เราปวดหัวมากกว่าเดิม"

"ปริยาไม่เห็นปัญหาที่พี่เรื่องว่ามาลัคนิด ปริยาพร้อมจะเป็นภรรยาที่ตินะคะ แล้วปริยาก็คงไม่มีใคร ปริยารักพี่เรื่องได้แน่นอนค่ะ ปริยามั่นใจ"

"ผมก็มั่นใจว่าผมรักคุณไม่ได้ ผมรักตาลอ่อน ผมจะแต่งงานกับเธอเท่านั้น และถ้าหากคุณแม่ไม่เห็นด้วย ผมก็จะอยู่กินกับเธอโดยไม่ต้องแต่งงาน ตาลอ่อนไม่เรื่องมากหรอก เราสองคนพร้อมจะใช้ชีวิตร่วมกันโดยใช้ความรักเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง เราไม่ต้องการพยานรู้เห็น และไม่สนใจว่าใครจะไม่ยินยอมหรือไม่สนับสนุน"

สงสัยว่าฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมากระมัง โสตประสาทของปริยาถึงได้อื้ออึง ฟังอะไรไม่ค่อยถนัด จับความไม่ค่อยกระจ่าง

ชายหนุ่มที่หล่อหน้าหล่อหลังรักสารภาพต่อหล่อหน้าด้วยน้ำคำเชือดเฉือนเช่นนี้หรือ เขาบอกว่าไม่รักหล่อหน้า มั่นใจว่ารักไม่ได้ เพียงเท่านั้น หล่อหน้าก็ทั้งเจ็บทั้งอายพอแรงแล้ว แต่คง

ยังไม่หน้าใจพอกระมัง เขาจึงสารภาพต่อไปอีกนิดว่าเขารัก
ตาลอ่อน

ตาลอ่อน.. สาวกำพร้าที่ไม่มีที่ไปที่มาที่ไปของชาติกำเนิด
คนนั้นนะหรือ เด็กผู้หญิงที่มานอนสลบไสลหน้าบ้านคนสวน
เก่าต่ำต้อยคนนั้นใช่ไหม แล้วก็เติบโตมาพร้อมกับสถานะ
หลานสาวอย่างไม่เป็นทางการ ทำงานในร้านถ่ายรูปเล็ก ๆ
อาศัยอยู่ในชุมชนที่ห่างไกลความเจริญ

ผู้หญิงคนนั้นนะหรือที่สามารถผูกมัดหัวใจของหนุ่ม
รูปหล่อคนนี้ไว้อยู่หมัด

**มันเป็นความจริงที่แสนบัดซบที่สุดที่ปรียาไม่อยาก
รับรู้ แล้วหล่อนก็ไม่รับรู้จริง ๆ เสียด้วยว่าเรื่องจรัลยังพูดอะไร
ต่อไปอีกก็ประโยคหลังจากประโยคสารภาพโหดร้ายนั้นก้อง
กังวานเต็มห้วงโสต อีกทั้งยังไม่รับรู้อีกเช่นกันว่าย้อนกลับมา
นั่งเชื่องซึมในห้องโถงได้ยังไง ตั้งแต่เมื่อไหร่**

แต่หล่อนทราบว่ายามนี้หล่อนกำลังหลั่งน้ำตาอย่าง
เจ็บปวดเจ็บขึ้นแค้น ไม่อยากเชื่อว่าสาวสวยรวยทรัพย์ ความรู้

ดี ทำงานเก่ง และยังได้ชื่อว่าเป็นสาวเนื้อหอมของเมืองอุดร
ชื่อปรียาต้องมาพ่ายแพ้ในเกมรักให้กับสาวไร้สกุลชื่อตาลอ่อน
ไม่ให้เรียกว่าบัดซบ แล้วเรียกว่าอะไรได้อีก

ปรียาคุก่ายลงอย่างขมขื่น รู้สึกเหน็บหนาวไปหมดทั้ง
หัวใจ สองแขนยกกอดอกแน่นราวกับกำลังต้านลมหนาวบน
ยอดเขา

ความรักของหล่อนพังครืนทั้งที่ยังไม่ทันปักหลักลงฐาน
เสียด้วยซ้ำ แล้วหล่อนจะทำยังไง จะแบกหน้ารับความอับอาย
จากการถูกขายตัดรักได้ยังไง บิดาของหล่อนคงอับอายคนทั่ว
ทั้งเมือง ท่านก็ป่าวประกาศไปทั่วแล้วเหมือนกันนี่ว่าบุตรสาว
สุดที่รักเป็นว่าที่ศรีสะใภ้ตระกูลศรีรังสรรค์

สาวสวยรีบกริดน้ำตาทิ้งเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าดังเข้ามา
ในห้องโถง หล่อนแสรังหยิบหนังสือพิมพ์มากาง ก้มหน้าต่ำลง
ทำทื่ว่ากำลังอ่าน ไม่กล้าเงยขึ้นสบตาคนที่เข้ามาใหม่

"ได้คุยกับลูกเรือหรือยังจะหนูปรียา ป้าไม่มีสมาธิ
ทำงานเลยจริง ๆ ขอบ่นหน่อยเถอะ ไม่เข้าใจลูกเรือจริง ๆ
ทำไมกลายเป็นคนคิดหุยมหุยมไปได้ก็ไม่รู้สิ"

"เอ้อ.. อาจเป็นไปได้ว่าพี่เรื่องมีคนที่เขารักอยู่ก่อนแล้ว นะคะคุณป้า ทำไมคุณป้าไม่ลองถามพี่เรื่องให้รู้เรื่องคะ เขา อาจจะบอกคุณป้าก็ได้ค่ะ"

ปรียาผืนใจปลอมโยนผู้ใหญ่ ทั้งที่หัวใจตัวเองกำลัง ร้องไห้ หลอนไม่ค่อยกล้าสบตากับคุณมาริสาดตรง ๆ เกรงว่า ท่านจะเห็นพิรุณ จึงทำทีว่าสนใจกับข่าวสารบ้านเมืองจัง

"เอ้อ.. พี่เขาเพิ่งจะกลับมาไม่ทันไร จะให้ไปรักใครชอบ ใครได้จะหนูปรียา ก็เห็นจะมีแต่หนูคนเดียวนั่นแหละที่พี่เขา ไกล่ชิดด้วย"

คุณมาริสาอ้อมแอ้มไปบ้าง ท่านก็ทราบเต็มอกว่า บุตรชายพึงใจสาวชาวบ้านไร้สกุลชื้อตาลอ่อน แต่เรื่องสำคัญ เช่นนี้ ท่านไม่กล้าแย้งพรายสู่สาวสวยหรอก เกรงว่าอีกฝ่ายจะ ผิดหวังเข้าใจ

"เอ้อ.. บ่ายนี้ปรียามีธุระกับคุณพ่อคะ ถ้าใจปรียาต้องขอ ตัวกลับก่อน แล้วเดี๋ยวค่ำ ๆ ปรียาจะแวะมากินข้าวด้วยนะคะ คุณป้า"

คุณมาริสาพยักหน้าเนือย ๆ ท่านไม่กล้าชักใช้สาวสวย

เกินไปนัก ไฉ้ที่รบเร้าให้ช่วยเกลี้ยกล่อมบุตรชาย ก็เป็นภาระหนักอึ้งของสาวสวยมากแล้ว น้ำเสียงขอตัวของหล่อน ก็ฟังแปลกอีกด้วย มันเศร้าแถมผิดหวังยิ่งงี้ก็ไม่ทราบ

เรื่องจรัสยีนกอดอกนึ่งบนเฉลียง เขาเห็นมารดา กับสาวสวยเดินคลอกันไป คุยกันเบา ๆ จนกระทั่งสาวสวยขึ้นรถจี๊ปแล้วขับออกไป มารดาจึงค่อยหมุนตัวกลับมา แล้วเงยขึ้นสบตาเขาในระยะไกล ท่านถอนใจเล็กน้อยก่อนบ้ายผีเท้าตรงมาหา เขาส่ายหน้า เพราะคะเนได้ว่าท่านคงมาเกลี้ยกล่อมให้เขาเห็นดีเห็นงามกับการแต่งงานที่ท่านปรารถนา

"แม้ว่าเราต้องคุยกันให้เข้าใจนะจะลูกเรื่อง"

ท่านมาถึงก็เอ่ยไม่อ้อมค้อมทันที

"เราคุยกันเข้าใจแล้วครับ แต่คุณแม่เองที่ไม่ยอมรับความจริง แล้วดันทุรังทำเรื่องให้บานปลาย"

"ลูกเรื่อง"

คุณมาริสาถอนใจ ตัดสินใจก้าวไปประจันกับร่างสูง เอ่ยเตือนสติด้วยเหตุผล

"ฟังแม่ให้ดิ้นะจ๊ะ การแต่งงานเป็นเรื่องสำคัญที่ควรจะต้องเกิดได้เพียงครั้งเดียวในชีวิต คนไทยเราไม่นิยมแต่งแล้วเลิก ดังนั้น การเลือกคู่ครองจึงถือเป็นเรื่องใหญ่ เราต้องรอบคอบถี่ถ้วนเสียตั้งแต่คราวแรก จะได้ไม่ต้องลำบากใจหลังจากแต่งงานไปแล้ว"

"ผมเข้าใจ แล้วผมก็ไม่ได้ลืมนะตัวเองเป็นคนไทย ผมยังเชื่ออีกด้วยว่าไม่ว่าคนชาติไหน ๆ ก็เถอะ ทุกคนล้วนอยากแต่งงานกับคนที่ตัวเองรักทั้งนั้น ผมจึงบอกว่าไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่คุณแม่กำลังทำ เพราะมันไม่ใช่ทำร้ายแค่จิตใจของผม แต่ผู้หญิงอีกสองคนก็จะพลอยชอกช้ำไปด้วย"

"ลูกเรื่อง"

"ผมไม่รักคุณปรียา คุณแม่คิดว่าเธอจะมีความสุขมากแค่ไหน หากเธอต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับสามีที่มอมหวนใจให้หญิงอื่นไปแล้ว ผมคงเจ็บปวดไปตลอดชีวิต แต่คงทำอะไรไม่ได้ เพราะสามีที่ดีต้องซื่อสัตย์ต่อภรรยาไม่ว่าจะรักหรือไม่ก็ตามจริงไหมครับ"

"ลูกเรื่องจ๊ะ"

"แล้วตาลอ่อนก็คงชอกช้ำใจไปตลอดชีวิตเช่นกัน เพราะเธอต้องทนมองชายที่ตัวเองรักเป็นสามีของหญิงอื่นโดยที่เธอไม่สามารถยื้อแย่งทวงกลับไปเป็นของเธอ เพราะผู้หญิงที่ดีต้องไม่แย่งชิงสามีหญิงอื่น จริงไหมครับ"

คุณมาริสถอนใจเอือมยาว ไม่ทราบว่าจะหาเหตุผลอะไรมาแย้งบุตรชายดี

เขากล่าวมาก็ถูกต้องทั้งหมด แล้วจะให้ท่านทำอย่างไร ยอมรับตาลอ่อนเป็นสะใภ้หรือ สาวกำพร้าชาดิกำเนิดไม่กระจำงัดด้อย่างนั้น จะให้ท่านพาเข้ามาร่วมตระกูลศรีรังสรรค์ได้ยังไง แล้วไหนจะฝ่ายว่าที่เจ้าสาวอีก เจรจาตกลงกันเป็นมันเหมาะแล้ว หากให้มากลับลำกันในตอนนี้ มันก็จะกลายเป็นว่าทางท่านเองเล่นขายของไปเสียฉิบ

"นั่งก่อนครับคุณแม่"

เรื่องจรัสถอนใจเบา ๆ เขาไม่อยากจะกล่าวรุนแรงต่อมารดา แต่การประนีประนอมด้วยเหตุผลเพื่อถนอมน้ำใจของท่าน มันเป็นเหตุสุดวิสัยที่เขาทำไม่ได้ แตกหักเพื่อให้เข้าใจตรงกันทั้งสองฝ่าย มันดูจะหมดจดกว่า

เขายินดียืนยันความหนักแน่นของตัวเองให้ประจักษ์ หากมันไม่ได้แต่งงานกับตาลอ่อน เขาก็จะไม่แต่งงานกับ ปรียาแน่นอน และถ้าหากชาตินี้ เขาไม่หมั้นรักตาลอ่อนละก็ เขาจะไม่แต่งงานอีกแล้ว

คุณมาริสาก็มั่นหน้าลงอย่างหนักใจ มีอวบอุมกุ่มกัน แน่น ดังว่าขบคิดวุ่นวาย

เรื่องจรัสเข้าใจดีว่าท่านลำบากใจ แต่เขาอยากให้ท่าน เปิดใจให้กว้าง ท่านไม่เคยเจอหน้าตาลอ่อนสักครั้ง ทำไมจึง อดคิดถึงเธอล่วงหน้าไปก่อน รอไว้พบเธอก่อนไม่ดีกว่าหรือ แล้วค่อยลงความเห็น

"ผมไม่ปฏิเสธว่าคุณปรียาเป็นคนดี มีความเพียบพร้อม และคู่ควรให้คุณแม่รับเธอเป็นสะใภ้ มันคงจะดีถ้าผมไม่เจอ ตาลอ่อน เพราะความสดใสน่ารักของคุณปรียาคงทำให้ผมรัก เธอได้ไม่ยาก"

"ในเมื่อลูกเองก็เข้าใจดีอย่างนี้ แล้วทำไมยังลังเล"

"ไม่ใช่ลังเลครับ ผมมันคงกับหัวใจตัวเองต่างหาก ผม รักตาลอ่อนนะครับ ผมเรียนให้คุณแม่ทราบแล้วด้วย เพียงแต่

คุณแม่เองที่ดิ่งด้น และคิดต่อรองกับผมด้วยฐานะแม่ ผมไม่ใช่ ลูกอกตัญญู แต่การปฏิเสธยีนกรานของผมก็ทำให้ผมเข้าข่าย นั้นไปแล้ว"

"เอ้อ.. ไม่รุนแรงอย่างนั้นหรอกจะลูกเรื่อง แม่ไม่ได้.. "

"ผมอยากให้คุณแม่ได้พบกับตาลอ่อนสักครั้ง คุณแม่ยังไม่เคยพบเธอเลยไม่ใช่หรือ พบเธอสักครั้งนะครับ เคยได้ยิน คนพูดกันว่าเพชรแท้มักขุดได้จากत्मลิก หรือไม่ข้างเผือกก็ มักจะเจอได้ในป่าลึกเช่นกัน แล้วทำไมคุณแม่จึงรีบด่วนตัดสิน ตาลอ่อนว่าเธอไม่คู่ควร แค่ว่าเธอเป็นเพียงหลานสาวของ คนสวนเท่านั้นหรือ ยุติธรรมกับเธอหน่อยสิครับ"

ฟังผิวเผินเหมือนเป็นคำอธิบาย แต่หากไตร่ตรองให้ ลึกซึ้ง คุณมาริสากลับคิดได้ว่าบุตรชายกำลังตำหนิที่ท่านมอง คนฉาบฉวยเพียงภายนอก

แหม.. พอมองกลับในมุมนี ท่านก็พลันสำนึกละอายใจ ขึ้นมาอีก ทำไมคุณพรตไม่แจกแจงให้ละเอียดว่าบุตรชายของ ท่านไม่ใช่หนุ่มสงบปากสงบคำตามที่เห็นจากภายนอก วาจา เขาจะฉานนัก เหตุผลก็แน่นตึกเสียจนท่านค้านไม่ออกทีเดียว

เฮ้อ.. แล้วนี่ท่านต้องยอมรับเหตุผลของบุตรชายด้วยการเปิดใจให้กว้าง รอพบหน้าตาลอ่อนลักรั้งจริงหรือไม่

เอาเถอะ.. รอให้ได้พบหน้าเจอตัวกันก่อน หากว่าท่านไม่นึกพึงใจละก็ ตอนนั้นบุตรชายก็น่าจะยอมอ่อนข้อลงได้บ้างต่อให้เขาไม่ยอมอ่อนข้อ ท่านก็จะจัดฐานะมารดาขึ้นมาบีบคั้นให้สยบลงให้ได้ทีเดียว

ทันทีที่สายตาแลเห็นเงาหลังบางของสาวกายหอม
เรื่องจรัสพลันเกิดอาการร้อนวูบวาบไปทั่วทั้งตัว เขาอยาก
ตำหนิตัวเองว่าตณหาจัดนะ ก็มันบอกไม่ถูกทุกทีว่าทำไมจึง
ระงับความปรารถนาไม่ได้เลย ก็แค่เห็นเงาหลังจากตรงนี้ มัน
ห่างจากเธอตั้งหลายก้าวว่าจะถึงเท่านั้น จุ่มพิตเร้าร้อนของเขา
นี่แน่ะ มันลอยไปประกบปากเธอก่อนแล้วด้วยซ้ำ บ้าจริง ๆ

"เราไม่ได้พบกันก็วันแล้วครับ"

ร่างสูงหย่อนลงเบียดสีข้าง มุมปากพรายยิ้มกริ่มเมื่อ
เจ้าของสีข้างกระเถิบออกห่างคล้ายน้อยใจ

"ผมป่วยตั้งสามสัปดาห์ ทำไมคุณไม่รู้จักถามข่าวคราว แล้ว
ไปเยี่ยมผมบ้าง"

"ฉันไม่อาจเอื้อมหรอกค่ะ คุณมาทำไมคะ หรือมาแจ้ง

ข่าวดีว่าอีกไม่กี่วันจะมีภรรยาเป็นเรื่องเป็นราวแล้ว จะให้ฉัน ยินดีด้วยใช่ไหม"

"นั่นคุณพูดกับใครทางนั้นครับ ผมนั่งอยู่ทางนี้ ไม่ได้คิดจะ หันมามองหน้าผมหน่อยหรือไง ผมป่วยตั้งหลายวัน ตอนนี้ผม หล่อน้อยลงนะ คุณอาจไม่ถูกใจก็ได้"

"ฉันไม่ใช่คนแบบนั้นนะคะ"

เรื่องจรัลวาทหวนตี๋มด้าตลอดร่างเลยเมื่อเธอเหลียว ขวับมาป็นหน้าขึงขัง หน่วยตาคลอขังด้วยหยาดน้ำสุกใส

โถ.. เธอเหนื่อยใจเขาหรือ เธอคงได้ยินข่าวไม่เข้าท่าจาก ลุงประสงค์ของเธอละสิ แล้วเขาก็ไม่อยู่ในภาวะที่จะตามมา อธิบายให้กระจ่าง เธอต้องทรมาณใจมากเลยใช่ไหม เขาจะ บอกเธอเองว่าเรื่องทั้งหมดมันจะไม่เกิดขึ้น

"อย่าร้องไห้ ผมเห็นแล้วใจไม่ดี"

"แต่คุณกำลังจะแต่งงาน คุณคงดีใจในขณะที่ฉันต้อง สูญเสียคุณไปตลอดกาล ฉันคงยิ้มหน้าขึ้นอย่างคุณไม่ได้ ร้อง โวยวายขอความเป็นธรรมจากใครก็ได้ คงไม่มีใครเห็นดีเห็น งามให้ผู้หญิงบ้านป่าอย่างฉันได้สมหวังกับทนายทศวรรษ"

"อย่าตัดพ้อตัวเองอย่างนั้นนา.. ผมไม่ได้รักคุณตรงนั้น
สักหน่อย ผมรักคุณที่ตัวคุณต่างหาก"

เรื่องจรัสทอดเสียงนุ่มนวล เขาไม่สนใจว่าจะมีใครผ่าน
มาเห็น หรือในลำธารจะมีเรือสักลำโผล่มา เขาอยากกอดเธอ
ปลุกปลอบหัวใจชอกช้ำอย่างไขว่ไขว่ให้หายขุ่นมัว

เธอก็ช่างน่ารักนัก โอนอ่อนไม่แฉ่งอนให้รำคาญ พอเขา
กอดเธอแน่น เธอก็กอดตอบมาดั่งว่าใจหาย หอมดอกยง
เหลือเกิน เรือนผมนุ่มดุษฎีใหม่ก็เฝ้ายวนชวนให้สูดกลิ่น
ละมุนยิ่ง

"ผมรักคุณนะครับ จะไม่แต่งงานกับใคร ถ้าไม่ใช่คุณ"

เขากระซิบข้างหู แล้วจูบเบา ๆ ใจสั่นไปหมดเลย

"มันจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อคุณตั้งใจที่จะได้แต่งงาน
กับปรียา"

"เอ๊ะ.. ผมจะตั้งใจได้ยังไง ผมไม่ได้รักคุณปรียาสักหน่อย
ทำไมผมต้องดีใจกับการเห็นตัวเองเป็นสามีของผู้หญิงที่
ตัวเองไม่รัก อย่าเหลวไหลนา.. อยากอาบน้ำแช่ตัวก่อนไหม
ผมให้เวลาสักสิบห้านาทีพอไหม เป็นคนอาบน้ำช้าหรือเปล่า"

ตาลอ่อนผละห่างอ้อมอก แล้วจ้องมองคนพูดแปลก ๆ
น้ำตาสายบางยังหลังเปื้อนแค้น

เรื่องจรัสกริดมันทิ้งด้วยใจเอ็นดู โนม้หน้าคมคายลง
ใกล้ จรดจุมพิตลงปลอบขวัญคนเศร้าลงชิดแก้มนวล ครั้นพอ
ได้ชิดแก้มนวล มันก็อดใจไม่ไหวที่จะป้ายลงมาใกล้ปาก ก็มัน
ใกล้แล้ว จะยังไว้ทำไมอีก ก่อนให้เธอไปอาบน้ำ ก็จูบก่อน

ตาลอ่อนพลันวาบหวามอ่อนระทวย ร่างเล็กก็ไหวเอน
ลงสู่อ้อมอกหนุ่มตัวอ่อน ปลดปล่อยอารมณ์ให้กระเจิงไปกับ
ความกำซาบในจุมพิตเร้าร้อน เนื้อปากเย็นโดนบดขยี้รุนแรง
ลิ้นห้วนไหวรุกแทรกปราดเปรี้ยวเกี่ยวปลายลิ้นนุ่มมากอดด้วย
แรงคิดถึง

"พอแล้ว เดี่ยวไปกันใหญ่"

เรื่องจรัสตัดบทให้กับแรงปรารถนาของตัวเองแม้จะ
เสียดายก็เถอะ ขึ้นไม่หักห้ามใจ เดี่ยวเสียงานใหญ่

เขานัดมารดาไว้ว่าจะพาเธอไปให้ท่านดูตัว เขาไม่สนใจ
หรอกว่าเมื่อท่านดูแล้ว จะพึงใจหรือไม่ เรื่องอื่นพอคุยกันได้
แต่เรื่องแต่งงานกับปรียา เขาจะแข็งข้อให้หวัชชนฝาทีเดียว

"เธอเปื้อลละลิ ตอนนีเธอมีปรีชาไว้ให้หวานเสน่หาแล้วนี่
ความรักเป็นร้อย ๆ ปีของเรา มันคงจะจืดจางไปแล้ว"

เสียงกระเจ้ากระงอดยวนใจให้ตื้นต่ำยิ่ง เรื่องจรัสค่อย
พริ้มตาوابหวมดั่งว่าหลับ ห้วงกว้างค์แลดิ่งลึกลงสู่ลำนากินะ
คลับคล้ายว่าลุ่มเสียงเช่นนั้นเคยได้ยินผ่านเรียวปากเล็กของ
สาวแปลกหน้าผมยาว

ร่างกายคล้ายโดนอัคมาจากพลังบางอย่างเบื่องหน้า
ในขณะที่เบื่องหลังก็ปะทะกับแรงดึงดูดที่ทรงพลังไม่น้อยกว่า
มันรั้งตัวเขาให้ถอยวิตรวดเร็ว แล้วทำให้เขามองเห็นความมืด
เบื่องหน้าได้ชัดเจน ความมืดนั้นกำลังไหลเลื่อนว่องไว และ
ไกลจนสุดสายตาเลยทีเดียว

"ทำไมคุณหมิ่นความรักของฉันแบบนี้ จะกี่ร้อยปีก็ช่าง ฉัน
ไม่เคยปันใจปันรักที่มีต่อเธอเป็นอื่น ต่อไปหากได้ยินอีก ฉันจะ
โกรธ จะไม่พูดด้วย จะนอนแช่อยู่ในห้วงน้ำ ไม่่วนวายกับเธอ
อีกเลย"

เรื่องจรัสไม่อยากจะต่อว่าตนจะต่อว่าตาลอ่อนได้รุนแรง
คุณเหียวอย่างนั้น

เขาคิดว่าตัวเองแรงแจนเหมือนผู้หญิง ลำตัวก็บิดส่ายแปลก ๆ แต่เขาก็พอใจที่ได้คลุกผิวปุยฟูของหญ้ากัว มันดีมีค่า วาบหวนบอกไม่ถูกเลย แม้ตาลอ่อนจะตามอ่อน ก็ดูว่าเขาจะเมินเฉยไม่ใส่ใจ หัวเล็กเรียวส่ายสะบัดตั้งไม่แยแส

"ก็เธอบอกว่าดีใจที่จะได้แต่งงานกับปรียา ฉันได้ยินเอง ไม่ได้ไปฟังใครบอกมา ตอนนั้นฉันโกรธมากด้วย เกือบจะฆ่าปรียาแล้วด้วยซ้ำ ยิงดีที่ปุยะ ปุยะ มาขัดขวาง ไม่จั้นละก็.. "

"เหลวไหลจัง ฉันจะไปรักคุณปรียาได้ยังไง ในเมื่อทั้งตัวทั้งใจของฉันเป็นของเธอ ไม่เอาละ.. พวกกันไม่รู้เรื่อง จะไปไหนก็ไปเถอะ ฉันจะนอน"

"หมั่นไส้จริง ๆ พอแแข็งแรงเข้าหน่อย ทำเป็นแบ่งอำนาจขับไล่ ฉันไปจริงก็อย่ามาตามง้อก็แล้วกัน"

ลำตัวกลมกลิ้งพานแรงแจนสะบัดส่ายย้ายเลื้อยผละไปจริง ๆ

เรื่องจรัสหัวเราะออกมา เอ.. เหมือนว่าเขาไม่มีแขนขาชอบกล แต่ก็เคลื่อนไหวได้รวดเร็วมากทีเดียว แล้วเขาก็มีวิธีดึงร่างกลมกลิ้งกลับมากอดมาจูบได้โดยไม่ต้องอาศัยแขนขา

จริง ๆ เสียด้วย

ร่างกลมกลึงถูกระหวัดกลับมาคลุกหญ้าทั่วด้วยกัน การประจันชิตอย่างนั้นทำให้เรื่องจรัสเห็นใบหน้าซึ่งลอยอยู่ไม่ห่างได้ชัดเจน จนแยกแยะได้ว่าเธอไม่ใช่ตาลอ่อนเสียแล้ว หากแต่เป็นสาวแปลกหน้าผมยาวคนนั้นต่างหาก

เขายอมรับว่าสาวแปลกหน้ากายหอมเหมือนดอกยงคนนี้ ก็เป็นอีกคนที่เขาเฝ้าฝันหาทุกคำคืน แรงปรารถนาแลเด่นตื่นในทันทีทันใดยามโดนสาวชนแห่ยลันมาโลมเลียทั่วลำตัวมันปลาบสีแดงเรื่อ

เรื่องจรัสคิดว่าตัวเองบิดส่ายกายกลมอย่างวาบหวมซาบซ่าน หัวเล็กเรียวส่ายเลื้อกลงคลุกหญ้าทั่วด้วยความรู้สึกรารถนาไร้วราน เขาบิดส่ายจนกายเกลียวกระหวัดกับลำตัวกลมกลึงของสาวแปลกหน้า ปากก็แสรั่งคร่ำครวญปรัมสน์กระเล่า

"อย่าชน เรายังต้องทำงานอีก คุณแม่รอเราอยู่"

"แต่เธอต้องการฉัน ทำไมฉันจะไม่รู้"

บ้าจังเลย.. ทำไมเธอต้องทำเสียงรู้ทันอย่างนั้นด้วย เขา

ไม่อยากฟัง ไม่อยากโดนยั่วด้วย

ลำตัวสีแดงพลันขยับย้ายสายห่าง ปลายหางสะบัดตวัด
เป็นวง ชูลำคอตั้งตรง สายหัวเล็กเรียวยปรางความชนพรางสิ่ง
เฉียบ

"รีบไปจัดการตัวเองให้เรียบร้อย ฉันให้เวลาสิบห้านาที
จริง ๆ "

สิบห้านาทีสำหรับอะไรบ้าง.. เรื่องจรัสก็คลุมเครือใน
ความรู้สึกเหลือเกิน เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง แล้วพบว่าตนนั่ง
เหม่อลอย จ้องมองลำธารสายเล็กเพียงลำพัง ตาลอ่อนหายไป
ไหนเสียแล้วก็ไม่ทราบ

เอ.. หรือเขาจะฝันกลางวัน ใก้ลจะบ้าอีกแล้วกระมัง
หรือว่าคิดถึงสาวแปลกหน้าคนนั้นมากเกินไป

ชายหนุ่มย้อนกลับมานั่งรอใต้ต้นไม้หน้าบ้านของ
นายประสงค์ ลมเย็นพัดผ่านมากระทบต้นแขน เมื่อเขาเหลือว
กลับไปมอง จึงค่อยพบตาลอ่อนใต้อาภรณ์เรียบ แต่งามหมด
จดในสายตาของเขา

เธอนั่งขึ้นธรรมดาลีชมพู่อ่อน เลื้อยคอกลมฝ่าหน้าสีขาว
เรือนผมยาวละเอียดดุ่มานไหมแลไสวกลางสายลม ใบหน้า
หมดจดปราศจากเครื่องประทึนความงามนอกจากแบ่งฝุ่น
ปากจิ้มลิ้มเปล่งประกายชมพู่ระเรื่อ ไม่ต้องอาศัยลิปสติกให้
วุ่นวาย จวบได้แบบไม่ต้องตะบิดตะขวง แล้วก็อยากจวบจริง ๆ
เสียด้วย

"ให้ผมจวบก่อนไปได้ไหม ใจผมลั่นไปหมดเลย ไม่เชื่อมา
จับดู"

ตาลอ่อนหัวเราะ พาสองมือไพล่หลัง เอียงหน้าซุกชน
อิริยาบถอย่างนั้น ช่างละม้ายสาวแปลกหน้าใต้ลำนากินะยิ่ง
หรือจะเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า หน้าตาก็คล้ายคลึงไม่หยอก
แต่มั่นคงตกลงหากเป็นจริงขึ้นมา เพราะสาวแปลกหน้าคนนั้น
มักจะย้ำเสมอว่าเธออยู่ใต้ลำนากินะมาเป็นร้อย ๆ ปีแล้ว
ในขณะที่ตาลอ่อนเป็นสาวสะพรั่ง วัยไล่เลี่ยกับเขาอีกต่างหาก

"หัวเราะอะไร ผมพูดจริง มานีซี หอมจริง ๆ ผู้หญิง
อะไร"

เรื่องจรัสซุกชนยามใจ เขาดึงเธอกลับเข้าบ้าน พาไป

แอบในซอกที่คนนอกมองไม่เห็น แล้วพรมจูบทั่วหน้าหมดจด

อกใจสั่นรัว ตะครันตะครอเหมือนไข้แทรก มือก็เลียว
เลาะเซาะลึกผ่านอารมณ์ ต้องลงแตะเนื้อเนียนนุ่ม ไล้ลูบป้าย
สะเปะสะปะ เคล้าคลึงทรวงอวบ ย้าย่ายส่ายลำตัวบดเบียด
กดลึกจนลำตัวบางแนบฝาบ้าน

แรงรักตื่นกระฉับกระฉง มันปรารถนาแทรกความชาน
เสียวลงย่ำดินแดนปรารถนา ใคร่ต่อการขยับไหวอย่างสำราญ
ในห้วงมิดอันคับแคบ และขึ้นฉ่ำด้วยลำธารอุ่น

"คุณเองนั่นแหละจะทำให้เสียนานนะคะ"

เรื่องจรัสหัวเราะในลำคอ เขาเห็นด้วยขณะพาใบหน้า
เห่อแดงออกจากซอกคอกหอมดอกยง ปีบจุมูกคนข้างฉอเลาะ
เบา ๆ ระบายความหมั่นเขี้ยวแถมเสียวชาน เป่าลมหายใจร้อน
ลงชานบนปลายจุมูกเล็ก แล้วกระซิบแว่วอนว่า

"คืนนี้ไปหาผมนะ"

"ถ้าคุณคิดถึง ฉันก็จะไป"

"คิดถึงอยู่แล้ว"

เขาย้อนเร็วกลัวเสียงพรั่ว แล้วดึงร่างเล็กมาโอบกอด

แนบแน่นในอก

ทำไมต้องนัดมารดาพาเธอไปให้ดูตัววันนี้ เขาน่าจะเลื่อนเป็นพรุ่งนี้ แล้ววันนี้ เวลานี้ ก็พาเธอเข้าห้อง ร่ายรักสู่กัน ให้สาสมกับที่ห่างหายไปตั้งหลายวัน ยังจะเข้าท่ากว่า บ้างจ้ะ..

ชายหนุ่มตัดใจพาสาวกายหอมออกจากบ้าน เขาปล่อยให้เธอเดินนำหน้าไปห่าง ๆ สายตาที่ทอดตามไปเจี๊ยบ ๆ ส่องประกายรักอย่างลุ่มหลง

ภวังค์วูบหนึ่งผลึกเขากลับไปสู่ลำนากินะ เขาจำได้ว่าถกเถียงกับสาวแปลกหน้าผมยาวกายหอม ว่าด้วยเรื่องของความรัก แล้วเปลื่อยยิ้มอย่างลึ้มตัว ก็มันจริงไม่ใช่หรือ ความรักของเขามั่นคงหนักแน่นแค่ไหน แม้จะผ่านวันคืนนับร้อย ๆ ปี แต่เขาก็ไม่เคยผันใจเป็นอื่น

เขาหลงใหลเสน่ห์หาของสาวแปลกหน้าคนนั้นได้เท่ากับลุ่มหลงในแรงรักที่มอบให้ตาลอ่อนอย่างทุ่มเท ไม่ว่าวันคืนจะผันผ่านไปนานแค่ไหน เขาก็จะไม่เปลี่ยนใจ

คุณมารีสาหลบถอนใจหนักหน่วงยามได้ยินเสียงรถ

ดังนั้น ท่านตระหนักว่าบุตรชายกลับมาแล้ว และคงจะพา
สาวชาวบ้านชื่อตาลอ่อนมาด้วย

ใจจริงท่านก็ไม่อยากเห็นหน้าคู่ตัวนัก เพราะอคติว่าชาติ
กำเนิดของเธอคลุมเครือ แถมยังเป็นหลานสาวของ
คนสวนเก่าที่เคยทำงานในบ้านอีก ท่านยังทำใจคิดไม่ตกว่าจะ
เอาหน้าไปไว้ที่ไหน หากต้องยอมกล้ำกลืนรับสาวคนนั้นเป็น
สะใภ้

เสียงผีเท้าที่ดังใกล้เข้ามาช่วยดึงภวังค์ลัดกลุ้มของ
คุณมารีสาออกห่าง คุณผู้หญิงจำต้องสูดหายใจลึกยาว แล้ว
ตรึงอิริยาบถส่งาบนโซฟา ลำตัวอวบตั้งตรงอย่างไว้ตัว ลำคอกก็
แข็งเยื่อหยิ่ง

เรื่องจรัสเห็นท่าทีกระด้างเช่นนั้นก็ลอบหนักใจ เขาไม่
แยแสหรอก แต่ตาลอ่อนอาจไม่เข้มแข็งนัก เธออาจรู้สึก
เหมือนกำลังโดนตบหน้า แล้วพานถอดใจยอมแพ้

"ไปกราบคุณแม่ครับ"

เขากระซิบสั่งสาวกายหอม ใจไหวหวัมชอบกลยามสุด
กลืนดอกยงเข้าปอด

ตาลอ่อนยอมทำตามอย่างนอบน้อม กายเล็กเดินไป
ทรุดพับเพียบ ค้อมลงก้มกราบแทบเท้าผู้ใหญ่ เธอบอกตัวเอง
ว่าหากผู้ใหญ่ให้ความเมตตา อุ้มชูความรักโดยไม่ขัดขวาง เธอ
ยินดีพลีกายเป็นสะใภ้จิ้งรักภักดี และจะทำทุกอย่างเพื่อให้
ครอบครัวประสบแต่ความเจริญรุ่งเรืองอย่างไม่รู้จบด้วยบารมี
พิสุทธิ์ที่เธอบันดาลได้

คุณมารีสาหลบถอนใจหนักหน่วงอีกครั้ง ก่อนกล้ำกลืน
ปราชิตากระด้างลง เพื่อจืดจางใบหน้าสาวต่ำต้อย หากแต่
เพียงแวบเดียวที่ไม่เต็มใจนั้น ท่านพลันรู้สึกขาไปทั้งร่าง ด้วย
คิดไม่ถึงว่าสาวชาวบ้านต่ำต้อยช่างงดงามหมดจดน่ายลยิ่ง

ดวงตาใสสีน้ำตาลอ่อนแลมีมนตร์ขลังประหลาด ยามได้
จับประสานกีพานหลงไหลเคลิบเคลิ้ม ประกายที่เด่นไหวในนั้น
ก็แลอ่อนโยนนอบน้อมชวนให้นึกเมตตาเอ็นดูยิ่งเช่นกัน

"เอ้อ.. ะ.. ขึ้นมานั่งเสียด้วยกันข้างบนนี่เถอะแม่คุณ"

เรื่องจรัสริบป้ายหน้าหนีไปซ่อนยิ้ม รู้สึกใจขึ้นขึ้นมาเป็น
กองทีเดียว อย่างน้อยกิริยาอีกอักขของมารดาก็พอจะบอกได้ว่า
ท่านเริ่มลั้งเลแล้ว เขาก็บอกแล้วไงว่าตาลอ่อนของเขาน่ารัก

นำยลไปหมด ขอแค่ให้ได้พบสักครั้ง ไม่จั้นเขานะหรือจะ
ลุ่มหลงเธอได้ นับแต่เห็นเพียงวินาทีแรก

"ชื่ออะไรนะจ๊ะ ตาลอ่อนใช่ไหม"

คุณมาริสาวนสนทนาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอย่างลึมดัว

"ค่ะ คุณผู้หญิง"

"ใช่ได้หรือ ทำไมเรียกคุณผู้หญิง ผมไม่ได้พาคุณมา
สมัครเป็นเด็กรับใช้นะครับ พามาให้คุณแม่ดูตัวเป็นสะใภ้ คุณ
ต้องเรียกท่านว่าคุณแม่"

เรื่องจรัสแสงเิดไม่จริงจังพลาจพาร่างสูงไปนั่งเบียด
กระแจะต่อหน้าต่อหน้ามารดานี้แหละ

เขาอดใจไม่ทำอย่างอื่นก็ติดตั้งเท่าไรแล้ว ทั้งที่ใจจริง
อยากพาเธอขึ้นไปบนห้อง แล้วทำในสิ่งที่อยากทำกับเธอตั้ง
มากมาย ไม่มีใครมาจับต้องหัวใจดวงนี้ได้เลยนี่ จริ่งใหม่ ไม่จั้น
ก็จะได้ว่ามันเด่นระร่วาบหวมแคะไหนแล้ว

"เอ้อ.. แล้วไปรักไปชอบกันตอนไหนจ๊ะ"

คุณมาริสักใช้อีกคำถาม

"เราเจอกันที่ร้านถ่ายรูปครับ เธอพาผม.. "

"แม่ไม่ได้ถามลูกนะจ๊ะ ลูกไม่ควรก้าวก่ายจนออกหน้า ออกตาไม่ใช่หรือ ขึ้นลูกแย่งตอบเสียหมดทุกคำถาม แล้วเมื่อไหร่แม่จะได้ยินเสียงใส ๆ ของหนูตาลอ่อนเต็ม ๆ หนูเสียที"

"อ้อ.. เอ็นดูเธอแล้วหรือครับ ดีครับ จันทน์ผมไปหากาแฟดื่มได้อย่างสบายใจแล้วสิ"

เรื่องจรัสยอกย้อนอารมณ์ดี ดวงตาเข้มพราวฉ่ำหวานสู่ ดวงตาใสสีน้ำตาลอ่อนแวบหนึ่ง มองนานไปก็ไม่ได้ ใจมันเต้นไม่เป็นจังหวะ อยากจูบแทบคลั่ง ไปหากาแฟดื่มดับปรารถนา ทำจะดี

ระหว่างนั้น.. คุณมาริสาก็ชักใช้สัมภาษณ์ว่าที่สะใภ้ไป ตามเรื่องตามราว ท่านนี้ก็ยังไม่ค่อยเมื่อทราบวาสาวชาวบ้าน ไร้การศึกษาสามารถพูดภาษาต่างประเทศได้สองสามภาษา ที่เดียว น้ำคำที่กล่าวแต่ละประโยคก็ช่างฉะฉานมั่นใจ ไม่ส่อให้เห็นความเงอะงะแตกตื่นเหมือนสาวชาวบ้านทั่วไปแม้แต่น้อย

ดูไปแล้วตาลอ่อนก็มีคุณสมบัติเหมาะสมครบถ้วนต่อการนั่งแท่นศรีสะใภ้ของตระกูลศรีรังสรรค์มิได้น้อยหน้าปรีชา สักนิด

เอ้อ.. หรือว่าบุตรชายของท่านจะตาแหลมคมกว่าจริง ๆ
คุณมารีสาอดทอดถอนใจไม่ได้ยามภวังค์ช่วงสั้น ๆ มาหยุด
อ้อยอิงลงเบื่องหน้าสาวผู้งามพร้อม

เอาเถอะ.. ท่านคงต้องยอมให้คุณอำนวยถอนหงอก
สักหลายเส้นเพื่อความปรองดองระหว่างท่านกับบุตรชาย
เสียแล้ว เพราะอย่างน้อยท่านก็รู้สึกเต็มกลืนหรือฝืนใจ
ต่อการยอมรับสาวหมดจคนนี้เป็นสะใภ้เลยสักนิด

ตรงกันข้าม.. ท่านกลับรู้สึกเอ็นดูอย่างประหลาด อาจ
เป็นเพราะท่านได้แลเห็นแววตาจงรักภักดีคู่้นั้นกระมัง มันช่าง
ใสกระจ่างจนแทบจะเห็นทะลุลงสู่หัวใจของเธอได้เลย
ทีเดียว

รอยยิ้มนุ่มของมารดาสามารถใช้แทนการตอบตกลง
โดยไม่มีเงื่อนไขในทันทีที่ท่านเงยหน้าขึ้นสบตาด้วย เรื่องจริง
รู้สึกในทันทีเช่นกันว่ากาแฟถ้วยนี้อร่อยที่สุด เขาดื่มรวดเดียว
เกลี้ยงด้วยความกระหิณยินดีเมื่อมารดาปลีกตัวไปเพื่อให้เขา
ได้อยู่ตามลำพังกับตาลอ่อน เขาก็เร่งฝีเท้าตามหลัง

"คุณแม่"

เขาเรียกอย่างนอบน้อม พาร่างสูงเข้าไปใกล้

"ขอบคุณครับ"

"ขอบคุณอะไรกันจะลูกเรื่อง แม่ก็ทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ดีแล้วนี่ สะใภ้น่ารักอย่างหนูตาลอ่อน ก็ไม่ใช่ว่าจะหาได้ง่าย ๆ ไม่ใช่หรือ ลูกนี่เก่งจริงนะ มาถึงบ้านแค่ไม่กี่วัน ก็คว้าสาวสวยเมืองอุดรไปครองหน้าตาเฉย"

"ผมก็คิดอยู่แล้วว่าหากคุณแม่ได้พบเธอสักครั้ง คุณแม่จะรักเธอเหมือนที่ผมรัก"

"แม่อีกอดแปลกใจไม่ได้อยู่นี่ละว่าตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา นี่ทำไมแม่จึงไม่เคยเห็นหน้าเธอสักครั้งเลย ร้านขายสินค้านั้นแม่ก็ไปบ่อย แต่ก็ไม่เคยเห็นเธอเลยจริง ๆ "

เรื่องจรัสพยักหน้าทำนองว่าเข้าใจ มารดาอาจแหวะไปหลายครั้งก็จริง แต่คงไปไม่ถึงร้านถ่ายรูปกระมัง อย่างเก่งก็คงไปติดแถวอยู่แถว ๆ ร้านเครื่องประดับ ผ้าแพร ผ้าไหม เสียเป็นส่วนใหญ่

ชายหนุ่มย้อนกลับมาในห้องโถง แสร้งเลียนแบบ

สาวกายหอม พาสองมือไพล่หลัง เอียงหน้าคลี้อยมชน มันคงไม่ค่อยเหมือน หรือดูไม่เข้าท่ากระมัง เธอจึงม้มปากยิ้มขำ ๆ

แววตาเธอสวยกระจ่างยวนใจอีกแล้ว อยากตรงเข้าไปใช้เปลือกตาบาง ๆ เหลือเกิน ไม่เข้าใจเลยว่าเธอเก็บซ่อนความร้อนแรงไว้ตรงไหน เห็นทีไรใจสะท้านหวั่นไหวเรื่อยเลย

"คุณจะจัดการแก้ปัญหากับคุณปริยายังไงคะ ไหนลองบอกให้ฉันฟังบ้าง ฉันเกรงใจเธอเหมือนกัน มันเหมือนกับฉันกำลังแย่งว่าที่เจ้าบ่าวของเธอมา"

"แย่งหรือเปล่าล่ะ"

"แต่ฉันรักคุณก่อนนี่"

"อ้าว.. ก็นั่นนะสิ แล้วใช้คำว่าแย่งได้ยังไง ถ้าหากผมแต่งงานกับปริยานีสิ เราค่อยพูดได้ว่าปริยาแย่งผมไปจากคุณไปเดินเล่นใหม่ กำลังจะเป็นคุณผู้หญิงน้อยแล้วนี่ สำรวจรอบบ้านไว้ก่อนก็ดี"

ตาลอ่อนหัวเราะในลำคอ เธอไม่อยากได้ตำแหน่งสูงส่งอะไรทั้งนั้น เพราะสิ่งเดียวที่ปรารถนาก็คือการได้ร่วมชีวิตกับสามีที่รักเท่านั้น

หากแต่วูบหนึ่ง.. เธอก็นึกใจหายและแสนเสียดายบาร์มี พิสุทธิ์ที่เธอจำต้องแลก มันคงจะค่อย ๆ เลื่อมไปเองตาม ครรลองสมสู่ด้วยร่างมนุษย์ หหมดโอกาสทิ้งกายงูสู่กายทิพย์ สิ้นสูญต่อการคืนสู่ทิพย์วิมาน

กลิ่นดอกยงหอมชานตามแรงลม เรื่องจรัสกัศปาคบ่ม ความหวานไหวในกายร้อน กุมมืออุ่นของตาลอ่อนไว้หลวม ๆ พาเดินเตร่ไปรอบบ้านด้วยกิริยาเนิบน่ม บางคราเห็นว่าไม่มีใครผ่านมา ก็ฉวยโอกาสซุกชนกอดจูบไปตามเรื่องตามราว ชื่นใจมากจริง ๆ ที่คนงามของเขาไม่เคยอึดอดต้านแรง ทำไมเธอน่ารักอย่างนี้

"เคยไปอังกฤษหรือเปล่า"

เขาถามเมื่อพามาหยุดใกล้กับเนินดินเกือบถึงโรงครัว

"ไม่เคยค่ะ ถามอะไรตลกจัง ฐานะอย่างฉันจะมีปัญญา ไปไกลได้ขนาดนั้นเลยหรือ แล้วถ้าทำได้ เราก็คงไม่พลัดพราก จากกันนานตั้งยี่สิบปี"

"อะไรนะครับ"

ตาลอ่อนรีบสั่นหน้า เธอไม่อยากพุดพาวังค์เขากลับสู่

ลำนากินะอีกแล้ว สงสารว่าเขาเหนื่อยและต้องสูญเสียพลังจนเกือบหมดตัว ผลที่ตามมาก็คือการล้มป่วยอย่างน่ากลัว มันต้องมีสักครั้งหนึ่งที่เขาทานทนไม่ไหวและสิ้นใจอย่างเงียบ ๆ จาบแดงของเธอก็จะพลอยสิ้นสูญไปจริง ๆ แล้วเธอเล่า.. จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกทำไม

"เราไปนั่งบนศาลาโน่นนะครับ ผมมีบางอย่างอยากเล่าให้คุณฟัง นี่ถ้าไม่รักกันจริง ผมไม่เล่านะ ไม่อยากถูกมองว่าบ้า"

ตาลอ่อนยิ้มอ่อนโยน เธอทราบแล้วว่าเขາหมายถึงความฝันลับสนที่เธอเป็นคนกำหนดวันแล้วคืนเล่านับแต่เขากลับมา แต่ก็รับฟังโดยไม่ขัดจังหวะ เธอชอบฟังน้ำเสียงเล่าเรียบเรื่อยที่ไม่บอกเลยว่าคนเล่าลับสนแถมจนมากแค่ไหน แล้วตอนท้ายเขาก็สรุปกลัวหัวเราะว่า

"ผมคงใกล้จะบ้าแล้ว แต่ผมก็อยากจะบอกว่ามีหลายอย่างในความฝันที่สอดคล้องกับตำนานที่ผมได้ฟังจากคุณปักษณพเกี่ยวกับตึกนากะ หรือดินแดนในอดีตนับร้อยปี เอ้อ.. มีลำน้ำช้อนลำน้ำอะไรทำนองนี้แหละ"

"คุณเชื่อหรือเปล่าคะ"

เรื่องจรัสยักไหล่ เขาตอบไม่ได้หรอก บางครั้งมันก็เหมือนจริงจนเกินไป สิ่งที่ขัดแย้งก็คือช่วงเวลาที่เขาประสบ

เมื่อเขาหลับตาลง วันคืนก็ดูเหมือนจะไหลเลื่อนย้อนถอยไปไกลเป็นร้อย ๆ ปี และเมื่อลืมตาขึ้น วันคืนตรงหน้าก็คือความจริง อยากพิสูจน์ ก็ไม่รู้จะทำยังไง ในเมื่อคนทุกคนไม่สามารถกำหนดห้วงฝันของตัวเองได้

แต่ก็ช่างมันเถอะ.. ความฝันก็ย่อมเป็นได้เพียงความฝัน ตาลอ่อนตรงหน้าเขาต่างหากคือความรักที่แท้จริงที่เขาใฝ่จะได้ครอบครองในเร็ววันนี้ อยากบอกเธอจะตายว่าเขาตื่นเต้น เคยคิดวาบหวามไว้ตั้งหลายคืนมาแล้วว่าอยากร่วมเตียงกับเธอในห้องของตัวเอง และร่ายรักให้สมปรารถนาอย่างจริงจัง ไม่ใช่สุขติ่มด้าแบบวับแวมในห้วงฝัน

อืม.. ทำไมวันคืนก่อนวิวห้มันช่างคืบเคลื่อนมาได้ช่างเฉื่อยชาจัง.. น่ารำคาญชะมัด